



avui

recull d'informació i documentació

16 febrer 1973

preu: 10 ptes

[nº 4]

PAÏSOS CATALANS CATALUNYA.

★ Moviment Obrer.



PAÏSOS CATALANS

Catalunya

Moviment Obrer: La vaga de "Coberó". Plataforma Reivindicativa de "Seat". Resum de lluita obrera. Conveni de la Banca Privada.

DOSSIER ESPECIAL "SANITAT": Residència del SOE.

Barris: Porcinoles i els veïns de la P1, Lesseps. El no a la Federació d'Associacions.

Comarques: Llobregat, canalització sf, desviació no. L'afer del Xerralló.

Economia Catalana: Els preus del sòl a Catalunya. L'any econòmic de 1972. El centralisme ofega el desenvolupament català.

Professionals: Repressió a la premsa. Advocats, dura crítica a l'actuació del Govern.

Església: Relacions Església-Estat. Normalitat a St Miquel de Cuixà. Recolzament al Secretariat de Justícia i Pau, etc.

Informació General: Detenció de Manuel Sacristán. Diplomàcia del comte de Godó. Sobre el delegat de Blas Piñar a Tarragona. Arana i Besa al TOP. Llorca en vaga de la fam, etc.

Andorra

Bomba contra un francès.

País Valencià

Comunicat de "Taula Democràtica".

GALÍCIA

Un altre assassinat.

DOSSIER EUZKADI EN LLUITA

Accions d'ETA. Huarte. Homilia a Iruña/Pamplona.

PREMSA DEMOCRÀTICA

LA PREMSA DIU

DOCUMENTS

"La pau és possible". Manifiesto de las Fuerzas Democráticas Canarias. Aniversari Drets de l'home.

LLIBRES

SUMARI

DOSSIERS SANITAT I EUZKADI

LA VAGA DE "CORBERÓ" A ESPLUGUES DE LLOBREGAT

Durant el mes de novembre passat, amb motiu de les discussions per al nou conveni col·lectiu, la majoria dels 1410 treballadors d'aquesta fàbrica de la marca del Baix Llobregat es reuniren en assemblea on aprovaren una plataforma reivindicativa. La resposta de l'empresa fou totalment inacceptable. Aleshores se celebrà una reunió conjunta als locals de la CNS, no arribant-se a cap acord. Per tal de pressionar sobre l'empresa, els treballadors acordaren dur a terme una sèrie d'accions: així, els dies 20, 21 i 22 d'aquell mes es deixaren de fer hores extres, es registreren aturs i començà el treball a baix rendiment, el qual continuà fins el 8 de gener, data en la qual fou desallotjada la factoria. Els obrers es mantingueren fermes en la seva actitud i en les seves reivindicacions, tot i que l'empresa intentà intimidar-los. Llavors el jurat va reduir pel seu compte les peticions de la plataforma que havia estat aprovada en assemblea. Immediatament es demana la dimissió del jurat. Durant les votacions els treballadors deixaren ben clar que anirien al laudo. L'empresa intenta una reunió, a la qual assisteixen representants dels obrers lliurement elegits en assemblea doncs els enllaços i jurats havien dimitit. A la mateixa, els delegats obrers presenten una nova plataforma reivindicativa, més condensada que la primera, però sense variacions en els punts principals:

plataforma reivindicativa de "corberó"

- 1/ Conveni per un any
- 2/ Augment de 2.300 ptes. amb quinze mensualitats
- 3/ 100% del sou real en cas d'accident de treball o de malaltia
- 4/ Unificació de llocs de treball per categories
- 5/ S'exigeix que els mandos intermitjos i els caps tractin correctament els treballadors
- 6/ Que els aprenents, en complir el seu contracte de treball, han d'ésser qualificats pels encarregats i caps corresponents i no pas per l'oficina de personal, i
- 7/ Que tots els punts aconseguits en el conveni per 2 anys, han de quedar fixos en el conveni per un any.

L'empresa es nega a discutir sobre aquesta plataforma i trenca el diàleg. A continuació intenta una nova maniobra: convocar una assemblea d'empleats adictes i esquirols, a fi de revocar la decisió d'anar al laudo. Però l'assistència massiva d'obriers impedi l'èxit de l'operació.

Amb aquest clima, el 5 de gener es va sancionar una treballadora, sota el pretext de que tenia una botella de beguda alcohòlica, producte de la celebració de les festes de Cap d'Any i Reis. Al dia següent, l'assemblea decideix anar a un atur total de dos hores. Però el dilluns, dia 8, l'empresa entrega la carta d'acomiadament a 6 treballadors, i obre expedient i sanciona amb suspensió de feina a 3 enllaços i a 1 jurat. El dia 9 l'assemblea decideix no entrar a la factoria. Tan sols uns 200 -dels 1.410- entren; la resta es concentra davant l'entrada.

LA LLUITA I LA REPRESSIÓ

I a les 9 del matí d'aquell mateix dia fa acte de presència la Guàrdia Civil. Amb aquesta intenció desfer la concentració, inclús, intenta fer baixar del burro a l'empresa quant a la readmissió dels acomiadats, punt fonamental de les reivindicacions. L'empresa contesta que només discutirà sobre la plataforma, però no sobre els despatxats.

Aleshores uns 1.200 treballadors es manifesten pacíficament pels voltants de la factoria i pels carrers d'Esplugues, de Cornellà i de St Joan Despí. La demostració dura una hora i mitja, éssent aplaodits al seu pas per la gent que ja tenia començança del que succeïa, fins la intervenció brutal dels civils. Tot i això els obrers es tornen a reunir davant la fàbrica cada matí. Als tres dies, en veure que cada vegada són menys els qui entren a treballar, l'empresa tanca la fàbrica.

A continuació, s'intenta una reunió conjunta de conciliació. Però els representants de l'empresa no hi assisteixen. Comencen a dialogar amb el jurat d'èmfat. S'accepta que aquest sigui l'interlocutor, però posant com a condició que ho faci cosa a representant tant dels treballadors i no pas com a representants sindicals. Aquesta vegada l'empresa hi assisteix però es nega a fer cap concessió.

Així arribem al dissabte, dia 13 de gener, en el qual se celebra una nova assemblea de treballadors, en la qual es decideix oposar-se als intents d'acomiadament i que el proper dilluns o entrarà tothom o no entrarà ningú. Entraran tots menys els 10 despatxats.

LA SOLIDARITAT

En solidaritat amb els companys de "CORBERÓ", s'han produïts aturs i accions a les fàbriques: "PIRELLI", "SIEMENS", "TUPÉR", "PLASINCA", "CERGAT", "VINTROIBER" i "BENAVENT". També, a destacar, "TORNILLERIA MATA".

També s'han produït accions de solidaritat a diversos Instituts d'Ensenyament Mitjà de Cornellà i Molins de Rei. S'han recollit 300.000 ptes., de les quals 50.000 entre els estudiants de la Universitat Central.

SEAT: S'ACONSEGUEIX LA READMISSIÓ DE TRES CÀRRECS SINDICALS

El dia 25 de gener l'empresa SEAT comunicava a la premsa que havien estat readmesos els companys Marín, Cortada i Pérez, càrrecs sindicals acomiadats el mes de juny del 1971. Naturalment, aquest era el resultat de tot un llarg procés de lluita.

Els tres càrrecs havien guanyat el judici a Magistratura. L'empresa havia anat al Suprem. Al cap d'un any i mig, pel novembre 72, aquest fallà a favor dels treballadors. Tot i això, l'empresa deixava passar temps, especulant amb les indemnitzacions. Aleshores, els companys i la Comissió Obrera es plantegen com a principal reivindicació de la seva lluita, la readmissió. Passades les vacances de Nadal, es va a l'acció: aturs de 1/2 hora i de 20 minuts els dies 11 i 17 de gener al taller 8; aturs i protestes davant les portes del taller 7; delegacions, grups, etc. per la resta de la factoria. Els 3 càrrecs sindicals presenten oficialment la sol·licitud de readmissió. Es planteja la setmana del 21/27 com decisiva: "Aquesta setmana es decideix l'afer", "De nosaltres depèn la resposta", "Readmissió, ara!", són els titulars del portaveu de la Comissió Obrera de SEAT "Assemblea Obrera" d'aquells dies. Però l'empresa no diu res. A la qual cosa es respon amb aturs solidaris: de 2 hores en la cadena de muntatge del 127 al taller 7, d'1 hora en les seccions 18 i 32 del taller 2; a més, es reparteixen octavetes, s'enganxen pegatines, es fan pintades a l'interior, etc.

Després de molts dubtes i d'haver ajornat diverses vegades la reunió, el dia 25 hi ha reunió del jurat. Alguns dels components es pronuncien obertament per la readmissió; d'altres, "els gracs", creuen que "serà millor" readmitir-los a fi de no aguditzar encara més la situació. Hi acudeixen delegacions obreres exigint la readmissió i amenaçant amb accions generals de protesta. Finalment, es decideix a favor de la seva readmissió.

L'entrada dels companys Marín, Cortada i Pérez ha estat considerada com una gran victòria obrera pels treballadors de SEAT enfront l'exploació i l'opressió de l'empresa, la qual enfortirà la lluita encara més.

LLUITA OBRERA-LLUITA OBRERA-LLUITA OBRERA-LLUITA OBRERA-LLUITA OBRERA-LLUITA OBRERA-LLUITA OBRERA-LLUITA

hispano-olivetí. Gran indignació pels descomptes en els salaris amb motiu de l'IRTP (Impost sobre el Rendiment del Treball Personal).

S'han recollit 20.000 ptes. en solidaritat amb els companys de "CORBERÓ" i "TORNILLERIA MATA".

motor ibérica. Després d'una setmana d'assemblees i d'aturs, l'empresa cedeix: augment de 22.000 ptes. per als salaris més baixos i de 14.000 per als més alts. Posteriorment encara ha pujat l'oferta amb 2.000 més per a cada treballador.

ossa (zona franca). Durant les últimes setmanes s'han realitzat diverses assemblees exigint un augment setmanal de 500 ptes. enfront del 75% de l'empresa. Continuen les assemblees, havent-se produït també manifestacions a l'interior i "picades".

autobuses. Tot i que havien guanyat el judici a Magistratura, l'empresa es nega a readmetre a 4 càrrecs sindicals (Crespín, Galán, Ramírez i Vidal). Magistratura ha dictat indemnitzacions. S'han repartit octavetes cridant a la solidaritat.

renfe. L'òrgan de la CO de "RENFE", "Plataforma", crida a la lluita pel conveni -a la qual cosa s'hi nega l'empresa- i per la readmissió dels acomiadats. També planteja la reivindicació de cobrar un coeficient de millora que fa 17 mesos que no es paga.

patronius. S'ha repartit una octaveta en la qual es denuncia un intent per part d'aquesta empresa tèxtil de despatxar a 100 treballadors, cridant a la lluita i a la unitat enfront les maquinacions de l'empresa.

costa i font. Porten ja 8 mesos de vaga d'hores extra i de boicot a la prima. Es fan assemblees. L'empresa amenaça amb la supressió del plus de puntualitat. A més, ha trobat una excusa per expedientar a tot el jurat (rebentà una caldera). Es lluita.

fabra i coats. L'empresa ha pujat la seva oferta de 3.800 a 4.500 ptes. d'augment com plus anual. Es vota i es diu no acceptar. Però, en no celebrar assemblees, no hi ha un canvi clar de lluita. S'ha presentat denúncia a la Delegació de Treball.

s.f. vila. L'empresa es nega a implantar la nova ordenança tèxtil de 46 hores de treball a la setmana, cosa que suposaria que el 1er torn sortiria a les 12, mentre que l'empresa vol que sigui a les 2. Els treballadors no hi estan d'acord.

pirelli (baix llobregat). Després de l'important assemblea i l'acció del dia 17 de gener, es registrà vaga tota la setmana següent i aturs intermitents durant l'última setmana de gener.

agut (vallès). Des de fa 2 mesos es realitzen assemblees de 400-500 treballadors. S'exigeix augment de 400 ptes. setmanal igual per a tots, setmana de 40 hores, etc. Després de diversos aturs, s'ha signat el conveni concedint-se les 400 ptes. d'augment.

dragados i construcciones (vallès). Gràcies a les pressions dels treballadors s'ha aconseguit que tots els qui treballaven "per prestacionistes" han passat a formar part de la plantilla. Hi ha vaga de baix rendiment.

LLUITA OBRERA (continuació)-LLUITA OBRERA (continuació)-LLUITA OBRERA (continuació)-LLUITA OBRERA (continuació)-LLUITA OBRERA (contin

utilitatges boy (vallès). Des del dia 11 de gener hi ha vaga de baix rendiment en exigir augments de 500 ptes. per setmana i 100 % en cas de malaltia o accident.

migue) ros (vallès). El dia 16 de gener es registrà un atur de 6 hores pel dret de $\frac{1}{2}$ hora del sandvitx, contra els torns i per un augment de 300 ptes.

peler (vallès). Els treballadors d'aquesta empresa de Sardanyola ocuparen el dia 19 de gener la factoria en demanda de readmissió de 3 companys despatxats arrel de les últimes lluites. La Guàrdia Civil rodejà l'empresa, però finalment aquesta cedí per la nit.

new pol (vallès). Dels 60 acomiadats han estat readmesos 22. Segueix la lluita per la readmissió de tots els restants.

safa (blanes). El dia 1 de gener s'inicià una setmana de treball lent a la secció d'acabats de raïó d'aquesta empresa. A més, s'ha presentat una plataforma reivindicativa.

gassol (mataró). S'han celebrat assemblees en tres seccions. En la d'aprestos, a més, s'ha aconseguit d'expulsar un oïllaç "groc" i d'elegir-ne un altre, veritable representant dels obrers.

maquinista (barcelona). En la reunió del 4 de gener es va signar el conveni: 33.000 ptes. d'augment per a tothom, 300 de plus mensual al d'escolaritat durant 10 mesos, 40 hores menys a l'any, augment del 100% en el plus de nocturnitat, etc. Conveni per 2 anys.

macosa (barcelona). En les divisions 5^a i 9^a es fa boicot a les hores extra. Ha sortit el n^o 9 de "Unidad y Lucha en MACOSA", on es crida a la creació de comissions contra les hores extra. Es denuncia un accident que costà la vida al company Raul Llorente.

acsa (barcelona). Ha circulat una octaveta en la qual es planteja quines són les necessitats d'una família obrera (unes 650 ptes. al dia). Sobre aquesta base es va demanar un augment de 3.000 ptes. al mes, a la qual cosa l'empresa es va negar. S'hi lluita.

bas i cuqueró (barcelona). Ha circulat una octaveta signada per CC.OO. en la qual es denuncia l'augment del 10% del sou d'aquest pes de gener, ja que queda reduït al 6% si l'obrer falta un dia a la feina. Exigeixen 500 d'augment setmanal igual per a tothom.

NOU CONVENI DE LA BANCA PRIVADA

El dia 13 de gener van començar les negociacions del nou conveni de la Banca privada. L'anterior acabava el 31 de desembre i s'hi arribà per via d'una "norma d'obligado cumplimiento".

Amb tal motiu, la revista "Criba" va publicar unes declaracions d'autoritats del ministeri del Treball que diuen: "Por parte de las autoridades sindicales se deseaba que las negociaciones se realizaran rápidamente y en medio del mayor sigilo, para evitar la posible creación progresiva en los trabajadores de un clima que llevase a manifestaciones como las que acompañaron a las anteriores negociaciones. Por otra parte, parece que aquellos puros causarían serios perjuicios económicos a las empresas, por lo que éstas están de acuerdo con las jerarquías sindicales en el interés por conseguir una negociación rápida i en calma..."

PLATAFORMA REIVINDICATIVA DE LA BANCA PRIVADA

- 1/ Readmissió dels acomiadats i sobreseïment dels expedients i de les sancions.
- 2/ Augment de 4.000 ptes. mensuals igual per a tothom i escala mòbil.
- 3/ 35 hores setmanals i dissabte festiu, és a dir: octubre a juny de 8 a 3; resta any: de 8 a 2.
- 4/ 30 dies de vacances.
- 5/ Augment del 25% de l'import dels triennis.
- 6/ Devolució de l'import de les utilitats.
- 7/ 30% del sou com a paga de beneficis.
- 8/ Jubilació als 60 anys amb 100% del sou.
- 9/ Conveni per 1 any.

Els treballadors reivindiquen un 50% d'augment, mentre que les empreses ofereixen un augment del 14% el primer any i un augment segons l'augment del cost de la vida durant el segon any (ja que veu un conveni per 2 anys).

última hora: D'esquena als treballadors i amb "Norma de Obligado cumplimiento" secreta, ha estat aprovat un conveni per a la Banca privada veritablement vergonyós: augment del 14% el primer any i del 12% el segon, just les ofertes de la patronal.

N.R.

PER MANCA D'ESPAI ENS HA ESTAT IMPOSSIBLE D'INCLoure EN AQUEST NÚMERO LES HABITUALS SECCIONS "UNIVERSITAT", "ENSENYAMENT" I "ESPANYA". SOM CONSCIENTS DE LA IMPORTÀNCIA DE LES LLUITES QUE EN EL CAMP DE L'ENSENYAMENT I EN LA UNIVERSITAT HAN ESCLATAT AQUESTS ÚLTIMS DIES. ES PER AIXÒ, QUE EN EL PROPR NÚMERO D'"avui" INSERIREM DOS DOSSIERS SOBRE ELS ESMENTATS TEMES.

QUANT AL PROCÉS "1.001" QUE S'ESTÀ MONTANT CONTRA DIRIGENTS DE LA "COORDINADORA GENERAL DE COMISSIÓNS OBRERES DE L'ESTAT ESPANYOL", L'EQUIP "avui" PENSEA INCLoure TAMBÉ EN EL PRÒXIM NÚMERO UNA DETALLADA INFORMACIÓ SOBRE AQUEST AFER.

ESPEREM QUE ELS LECTORS SABRAN COMPENDRE AQUESTES DIFICULTATS, PERÒ EN LES CONDICIONS ACTUALS DE CLANDESTINITAT I L'ESFORÇ ECONÒMIC QUE REPRESENTA DUR ENDAVANT UNA REVISTA QUALSEVOL, IMPIDEIXEN QUE "avui" AUGMENTI MÀSSA EL NOMBRE DE PLANES, QUEDANT AIXÍ MANCADA D'IMPORTANTIS INFORMACIONS.

EN CONSEQÜÈNCIA, I DE GUT A LA LIMITACIÓ EVIDENT DEL TIRATGE, PREGUEM ALS NOSTRES LECTORS QUE FACIN CÒRRER AL MÀXIM ELS EXEMPLARS D'"avui" EN ELS ÀMBIENTS EN ELS QUALS ES MOGUIN.

DOSSIER

SANITAT



RESIDENCIA: S.O.E.

ANTECEDENTS

Durant el mes de MAIG 1971, un grup del personal sanitari s'entrevista amb el president de la Junta de Govern de la Seguretat Social, Sr. Moya Cans, per fer-li algunes peticions sobre els problemes més urgents del moment, entre els quals hi ha el de l'augment de salaris. S'envien aquestes peticions a les autoritats sanitàries de l'IMP (Instituto Nacional de Previsión).

El JULIOL 1971 es registra un parcial augment de sous.

El 24 de NOVENBRE 1971 s'adreça una carta al director de la Ciutat Sanitària amb tres peticions: a/ Descripció i evaluació dels llocs de treball (problema solucionat); b/ Guarderia infantil; c/ Creació d'un servei de medicina de l'empresa. El 26 s'adreça una altra carta al president del sindicat demanant-li l'acceleració dels nous estatuts.

El FEBRER 1972 té lloc el conflicte a l'Hospital Psiquiàtric d'Oviedo. A la Residència de la Seguretat Social de Barcelona encara no havia estat resolt res. Se celebren assemblees que en un principi havien estat convocades per l'estament dels metges, però a les mateixes s'hi afegixen la resta del personal, que és qui pren la iniciativa. Hi ha solidarització amb els d'Oviedo i elaboració d'una plataforma reivindicativa:

- 1/ Augment dels sous, promès per al mes de gener '72
- 2/ Estatuts, que fa un any que són demanats
- 3/ Triennis no cobrats
- 4/ Paga del 18 Juliol segons el nou augment (ja concedit a infermeres i a ATS -Ajudants Tècnics Sanitaris-
- 5/ Sou íntegre durant la baixa per malaltia
- 6/ Plus de nocturnitat
- 7/ Jubilació amb sou íntegre
- 8/ Supressió de les oposicions per aconseguir plaça fixa; antigüetat des dels 3 mesos i plaça fixa
- 9/ Revisió dels contractes eventuais de les auxiliars de clínica als 6
- 10/ Guarderia infantil, i
- 11/ Plantilla de personal d'acord amb el nombre de pacients.

Com a mètode de pressió per tal d'aconseguir aquestes reivindicacions es decideix treballar sense portar l'uniforme reglamentari, respectant això sí les zones esterilitzades i les mesures d'higiene. La Direcció i Sindicats responen amb una nota pública referent als greus perills per als malalts en ésser atesos sense uniforme; es contesta dient que s'està utilitzant l'uniforme dels metges. A l'acusació de que no s'està atenent prou bé als malalts, es contesta amb una carta signada per molts pacients que afirmen el contrari.

L'OCTUBRE 1972 són convocades eleccions per a la Junta governativa i Junta facultativa. El personal només se n'assabenta amb 48 hores d'antelació. Se celebra immediatament una assemblea, on es decideix: A/ Aforament de les eleccions; B/ Dret de vot per a tot el personal. Els dos punts foren concedits.

El NOVENBRE 1972 es presenta una carta, recolzada per 2.000 signatures, on s'exigeix per a tothom: a/ Dret a menjar en els menjadors de l'empresa; b/ Plus de menjar. Dins el termini de 10 dies que es va donar perquè fos contestada, dos nous problemes s'afegiren als ja existents: 1/ El pròxim acomiadament de 8 celadores i 20 auxiliars de clínica a aquesta Residència i de 70 auxiliars a la Residència de Bellvitge (L'Hospitalot), per al 23 de desembre; 2/ El contagi de les malalties dels pacients al personal sanitari per les pessimes condicions higièniques, per la manca de revisions mèdiques periòdiques, etc.

ACCIONS CONCRETES: VAGUES I OCUPACIONS

Passats els 10 dies de termini, la direcció continua en el seu silenci. Aleshores, el dia 13 de DESEMBRE 1972 s'ocupen els menjadors, es fa boicot als menjars i es demana una resposta de la direcció, resposta que no s'obté. Al dia següent, 14, es continua en la mateixa tènua: sentades de 2 hores i boicot als menjadors. El dia 15, a més, es fa vaga d'uniformes. Per la nit es va presentar a la reunió d'infermeres, auxiliars i administratives, el Dr. Cabanilles (Director de l'IMP), el qual es va mostrar, en un principi, com prestat, promentent la seva assistència a l'assemblea general projectada per al dia 16. Però quan aquesta se celebra, la seva postura és totalment distinta: es nega al diàleg a menys que sigui amb una comissió restringida. Malgrat això continua la reunió, aprovant-se una nova plataforma reivindicativa:

- 1/ Menjar i plus de manutenció per a tot el personal
- 2/ Contractes fixos de treball
- 3/ Revisió mèdica periòdica
- 4/ Augment de sou igual per a tot el personal
- 5/ Pagament dels mesos endarrerits
- 6/ Guarderia infantil, i
- 7/ Llocs fixos de treball.

El dia 17, tot i ser diumenge, continua l'assemblea, decidint-se que si hi ha repressió s'anirà a l'atur general.

LA REPRESSIÓ

El 18 hi ha el canvi de lloc de treball de 14 administratius, impedit-se a més l'entrada a altres 4. Es decideix anar a l'atur general i a l'ocupació per 24 hores a partir de les 3 de la tarda. En les assemblees es registra la participació de planxadores, celadores, rentadores, etc. Es decideix que només s'atendrà les unitats imprescindibles (infermeria, banc de sang, urgències, etc.)

El 19 comença amb la continuació de l'atur i de la sentada. D'altra banda, la Residència està voltada per 10 jeeps i un 091. Un grup de 14 administratius són segrestats per l'empresa i tancades en una aula, amb la intenció primera de canviar-les de treball. La Junta de Govern de la Residència es reuneix amb els enllaços, obligant-los -sense èxit- a signar una declaració de conflicte col·lectiu; en acabar la reunió es llença un ultimàtum: "Si a la una no hi ha hagut un canvi d'actitud, entrarà la policia!". A les 2 va entrar la policia carregant contra els assentats que no es van moure; diversos ferits. A crits es reclama la presència del director del centre, el qual és obligat a anar-hi i aleshores ordena la retirada de la policia. Continua la sentada i s'organitza una assemblea, a la qual hi assistiran més de 700 persones.

LES CONCESSIONS

Davant els reunits, el Director del Centre es veié obligat a respondre a una sèrie de preguntes, admitint que: A/ Ell havia cridat a la policia perquè intervingués; B/ Que això havia estat un error; C/ Que ell mateix posaria una querrel·la judicial contra la policia per la seva brutal intervenció; D/ Que tramitaria les reivindicacions de l'assemblea; E/ Que es comprometia a dir una resposta al respecte el dia 10 de Gener 1973 a les 2 de la tarda i davant l'assemblea. A més, va concedir, verbalment, els següents punts: 1/ Readmissió de tots els acomiadats; 2/ Plaça de treball fixa per a les auxiliars als 3 mesos, després d'un examen previ d'entrada; 3/ Higiene i seguretat en el treball, amb la creació d'un departament que s'anomenarà "Medicina preventiva"; 4/ Una guarderia infantil; i 5/ No prendre represàlles.

A partir del dia 20 de Desembre, el personal decideix portar un braçall negre pels ferits a resultes de l'entrada brutal de la policia. A més, es manté un servei d'informació diària. Cal senyalar que hi ha hagut contactes solidaris amb centres de la Seguretat Social de: Girona, Tarragona, València; Iruña/Pamplona, Bilbao; Lugo; Saragossa, Osca, Sòria, Gijón, Oviedo, Santander, Granada i Madrid.

ELS FETS DEL GENER 1973

Durant aquests dies s'han succeït les amenaces consistents en: multes de 50.000 ptes. a les celadores, i de detencions, en haver cada dia noves citacions d'anar a Comissaria. A més, l'actuació de la Direcció, per por a un atur total, va ésser de: obligar al personal subaltern a allargar les seves vacances durant tot el mes de gener; de perllongar les vacances de les estudiants d'ATS fins el dia 15 de gener.

El dia 4 es va dur a terme un nou conveni entre l'Hospital de St Pau i el SOE (Seguro Obligatorio de Enfermedad), segons el qual es van posar a disposició del SOE 400 llits. Molts dels malalts assegurats són enviats al St Pau, amb la qual cosa, per exemple, la sala de Pediatria queda quasi buida i havent els metges residents d'organitzar-se per fer les tasques de les infermeres.

El dia 10, al migdia, se celebra una reunió en la qual es enllaços fan conèixer l'acta de la reunió celebrada per ells a Madrid dos dies abans amb el President de l'INP i el president de la Seguretat Social. Hi assisteixen unes 500 persones, de tots els estaments de la Residència de la Seguretat Social, i amb representants de la Residència de Sta Coloma, de Bellvitge i d'estudiants de Medicina.

Les respostes a les peticions foren: -No a la constitució dels Jurats d'empresa, ja que l'INP no compleix els requeriments d'una empresa segons l'actual legislació; -En conseqüència, el diàleg haurà de continuar canalitzant-se a través del Sindicat d'Activitats Sanitàries; -Sí al nou departament de "Medicina preventiva"; -Sí a la Guarderia infantil; -La institució contractarà infermeres a mitja jornada quan les necessitats del Centre així ho aconsellin; -Es computarà l'antigüetat des del mateix moment en què se superi el temps de prova de 6 mesos; -Es redueix la jornada laboral de 8 a 7 hores sense cap baixa salarial; -Es donarà dinar o sopar de franc al personal que treballi 12 hores. (La jornada de 8 hores incloïa el dinar, mentre que en reduir-se la jornada el personal ja no té dret al dinar gratuït.); -No hi haurà complementos salarials en cas de malaltia laboral; -Quan al trasllat de les auxiliars clíniques, el personal s'ha d'atendre a les normatives vigents; -L'increment del salari del personal no sanitari en un 12% es troba pendent d'aprovació pel Consell accional de l'INP.

En acabar la lectura, s'obrí el diàleg, invitant-se al personal a que faci un estudi de l'acta. L'assemblea s'hi oposa atès que: A/ Les respostes són ambigües; B/ Les 2/3 parts del personal no havien pogut ésser informades per la petitesse del local; C/ En cap moment no havia estat tractat el problema dels sancionats, dels detinguts, i dels citats. S'acorda la celebració d'una nova assemblea fora de les vies legals del Sindicat.

A les 3 de la tarda té lloc la reunió. La Policia Política (BPS) vigila els corredors, i al defora hi ha 3 jeeps i 2 091. Els acords presos són: 1/ Aturs parcials; 2/ Concentració del personal mentre les sales del Centre són ateses pel personal indispensable.

Al dia següent, 11, se succeïxen els aturs parcials. Hi ha 18 acomiadats, per la qual cosa l'assemblea celebrada la tarda acorda atur total per al dia 12. Aquest dia es registrà 2 hores d'atur total amb concentració del personal. A la Residència del SOE de Sta Coloma, també hi hagué unes hores d'atur general, adherint-s'hi el poble amb una manifestació. Es realitza una assemblea decidint-se per al dissabte 13: atur total de 10 a 13; treball lent; treball sense uniforme. El 13 la premsa publica una carta de solidaritat de 103 metges de la Residència de la Seguretat Social amb els treballadors d'aquest centre, on es diu que no hi ha hagut abandonament de la feina, car sempre un retón ha estat treballant; que els serveis més importants (urgència, etc.) sempre han estat cuidats per un nombre suficient de treballadors; i que no ha existit cap deteriorament del material del Centre. També hi ha una nota del personal de l'Hospital de St Pau, en la qual els treballadors d'aquesta entitat se solidaritzen en les reivindicacions dels seus companys de la Residència de la Seguretat Social.

Després d'aquests fets, encara es feren algunes assemblees, però la tensió anà baixant. El nombre total d'expedientats fou de 62. Cal dir, a més, que la policia continuà rondant pels voltants durant alguns dies i que, com que no han estat solucionats els problemes, assistirem tard o d'hora a un nou esclat de les lluites.

L'equip "AVUI", en presentar un dossier sobre la lluita dels treballadors de la Residència de la Seguretat Social, ho fa conscient que aquesta ha estat la més representativa de les lluites que s'han dut a terme darrerament en el camp de la Sanitat. Els altres Centres que hi han pres part són: Hospital Clínic, Institut Mental de la Sta Creu, Hospital de St Pau, Facultat de Medicina "autònoma" i "central", etc.

SALVEM LA PLACA LESSEPS PAS ELEVAT NO

GRÀCIA: EN PORCIOLES I ELS VEÏNS DE LA PLACA LESSEPS

El 27 de gener En Porcioles informà a la premsa de la posició de l'Ajuntament respecte a la Plaça Lesseps. El cinisme de les declaracions és sorprenent quan afirma que ell sempre ha preferit els passos subterranis però que cal tenir en compte qüestions tècniques, com la coexistència amb la "via 0"; que els veïns sempre han preferit els passos elevats... Acaba finalment dient que: 1/ Un pas elevat com el de Lesseps no és molest com d'altres en què els cotxes passen arran dels balcons de les cases. 2/ La "via 0" és molt important i la seva construcció exigeix pas elevat per al Cinturó de Ronda. 3/ L'escola no serà enderrocada en cap de les dues solucions + proposades, caldrà fer-ho quan la construcció del túnel del Tibidabo.

També va dir l'alcalde que deixava tres setmanes de marge (fins al 20 de febrer) per a la presentació d'un avantprojecte de pas + subterrani que tinguí en compte l'existència de la "via 0" i del cinturó de Ronda, sense augmentar en un 10% la longitud, conservant rampes del 3% als túnels, etc.

NOTA DEAMICS DE LA CIUTAT I ALTRES ENTITATS DE GRÀCIA

"Amics de la Ciutat" i altres entitats del barri de Gràcia contestaren a l'alcalde amb una nota pública, ratificant-se en les seves anteriors afirmacions del 18 de gener i contestant les esmentades més amunt:

- En Porcioles parla de veïns que volen pas elevat i no fa cas de l'oposició de les entitats del barri que s'hi han oposat,
- L'alcalde parla d'intrès per la ciutat. Quan es pronuncien massivament els veïns, l'Ajuntament no en fa cas. Què cal fer perquè + s'escolti als veïns?
- No s'està d'acord amb la manera en què s'ha ofert la possibilitat d'un projecte de pas subterrani per:
 - Els veïns no són els més indicats per a realitzar-ho. És una tasca que correspon als tècnics de l'Ajuntament que per això els paquen, d'acord amb les indicacions dels veïns,
 - Amb tot, "Amics de la Ciutat" i les associacions de Gràcia estarien d'acord en presentar el projecte però amb les normes lògiques: termini màxim de 3 mesos; supressió de multitud de condicionaments que posa l'alcalde; Informació suficient per al tècnic que hagués de realitzar el projecte.
- El pas elevat no és cert que no sigui un greu inconvenient,
- L'alcalde parla de diàleg. Allò que es proposa és un autèntic diàleg als locals de l'Ajuntament amb representants d'"Amics de la Ciutat" i altres entitats de Gràcia.

Aquesta nota ha estat ratificada per una altra nota, d'"Amics de la Ciutat", apareguda a la premsa el 4 de febrer, on es respon a una nota de l'alcaldia del 1er de febrer, en la qual es nega la possibilitat d'un diàleg de les associacions de veïns de Gràcia -perquè crearia una "masiva polèmica que a nada conduce". "Amics de la Ciutat" insisteix en la representativitat dels veïns i en la deformació que ha fet l'Ajuntament de la informació.

Es evident que l'Ajuntament va imposant condicions arbitràries per tal d'allargar la solució del problema. Cal pressionar les "autoritats" per fer-los reconèixer l'opinió dels veïns. Caldria denunciar les contínues manobres de les autoritats: exposició allunyada i tendenciosa, tergiversacions, condicions arbitràries, etc.

EL "NO" A LA FEDERACIÓ D'ASSOCIACIONS DE VEÏNS

El passat mes de juliol, el ministeri de la Governació aprovava la "Federación de Asociaciones de Vecinos de Barcelona". Darrera + aquest nom s'amaga, sens dubte, un intent de controlar les associacions de veïns més combatives de Barcelona, de supeditar els interessos dels ciutadans als de la burgesia i de voler fer servir la Federació com a trampolí polític. Per una banda, destaca el fet que el ministeri de la Governació, que tantes trabes està posant -i últimament encara més- a les possibilitats de reunió, d'associació i d'expressió del poble, concedeixi tantes facilitats a la creació d'una Federació d'Associacions de Veïns, que en mans populars fóra + un arma de combat excepcional. El ministeri de Governació sap molt bé que ha deixat en bones mans la direcció d'aquesta Federació de Veïns. De fet, els interessos de les autoritats espanyoles coincideixen perfectament amb els dels impulsors de la Federació: evitar que els problemes de tot tipus que pateix el ciutadà a nivell de barri surtin al carrer i s'enfrontin col·lectivament amb accions valentes i decidides. Qui són els impulsors d'aquesta Federació de Veïns de Barcelona? Bàsicament empresaris i comerciants que aspiren a la seva part en el fabulós negoci que és Barcelona. No és gens estrany que l'ànima de la Federació sigui el Sr Vil·la Codolar, president de l'Associació de Veïns de la Sagrada Família i el constructor d'obres que intenta especular amb els terrenys públics de la Plaça Gaudí.

La Federació s'ha adreçat a diverses associacions de barris obrers i populars per tal d'establir "contactes", intentant d'integrar-les en el seu si. És important que quedi clar que la Federació pretén convertir-se, a la llarga, en un instrument de control de les associacions i centres socials més combatius, supeditant els interessos populars a la política de l'Ajuntament i del Govern. En totes les manifestacions a la premsa -que ha censurat unànimement, a nivell legal, la inoperància i les contradiccions de la Federació- ha quedat ben clar que la Federació no pensa enfrontar-se amb el poder públic en defensa dels interessos populars: fa servir el to ambigu de la "col·laboració" i del "diàleg", que ja sabem tots el que vol dir: subordinació de les necessitats populars a la voluntat dels grans comerciants, negociants i, en definitiva, de les classes dominants. No és pas un fet aïllat que l'agrupació de Comerciants i de Veïns del "Parque Valle Hebrón", una de les quatre entitats promotores de la Federació, concedís recentment la seva primera medalla d'or al ministre de la Governació Carles Goni, un dels responsables més directes de l'opressió i de la repressió que s'abaten sobre el nostre poble.

★ COMARQUES

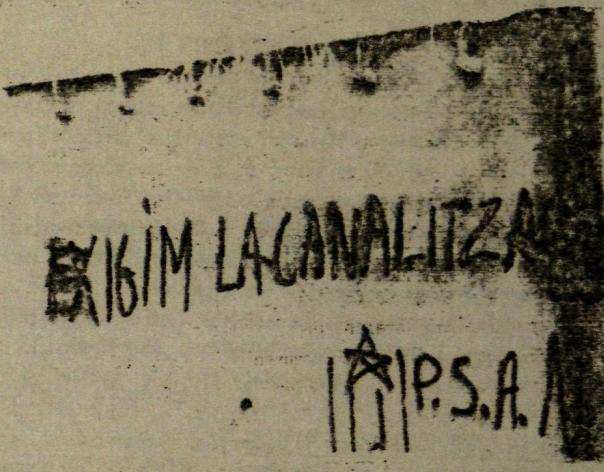
ST ADRIÀ DEL BESÒS: CONTRA L'ALCALDE MENTIDER

Darrerament ha estat escampada per St Adrià una octaveta on es denunciava les demagògiques declaracions de l'alcalde fetes a un + diari de la tarda, en les quals deia "estar dispuesto a llevar adelante todos aquellos proyectos que resolvían problemas urgentes y + de verdadero interés". I resulta que la població, que passa dels 4.000 habitants, no té ni un Institut d'Ensenyament Mitjà ni una Cif + nica. L'excusa de l'alcalde és que no hi ha terrenys, però la realitat és que se n'ha trobat per a un nou edifici de l'Ajuntament i + per a construir pistes de tennis. L'octaveta crida finalment a organitzar una mobilització semblant a la del poble de Sta Coloma de + Gramenet quan exigiren un Ambulatori.

LLOBREGAT: CANALITZACIÓ SÍ, DESVIACIÓ NO...

Continuen les manifestacions de protesta dels pagesos del Delta del Llobregat afectats per la desviació del + riu. En aquest sentit, cal aclarir algunes coses:

- A) La desviació del curs del riu no té res a veure amb + la canalització que encara està pendent (tan sols hi ha uns terraplens i, d'altra part, ara comencen a pagar les indemnitzacions de les inundacions del 71);
- B) La zona afectada no és, ni de lluny, una zona insalubre; es tracta de riques terres de conreu;
- C) L'oposició a la desviació no pot ésser interpretada + com una oposició al progrés inevitable;
- D) Però, en aquest cas, el progrés no és altra cosa que + el negoci que pensen fer els especuladors dels ajunta + ments amb els terrenys;
- E) Veiem que, en l'afer que ens ocupa, hi ha un gran interès per part de les "autoritats" a dur-ho endavant, mentre que en l'assumpte de la canalització aquest interès per resoldre-ho ha estat quasi zero...



EL PRAT: PER QUÈ L'AJUNTAMENT EXPULSA EL PÚBLIC DE LES SESSIONS?

Novament, 11 de gener, l'Ajuntament de El Prat ha fet expulsar els informadors i espectadors de la sala durant la sessió del plé + municipal. Després d'haver reduït els plens a un total de 4 durant l'any, amb la qual cosa la lentitud burocràtica tradicional s'agre + uja encara més, els assumptes a tractar també es consideren "perillosos" perquè se senten el públic. L'afer objecte de la disputa + entre les diverses capelletes de l'Ajuntament són les possibles irregularitats de les llicències que l'Ajuntament ha concedit per a + fer un conjunt d'obres. Justament allò que caldria que conegués el públic i els informadors.

XERRALLO: LA POLÍTICA ECONÒMICA NEGATIVA DEL GOVERN A LA ZONA DE LLEIDA

L'anunci del tancament de la fàbrica de ciments que l'empresa "ENHER" té a la localitat de Xerrallo, el 13 de gener, ha creat una + profunda inquietud a tota la comarca del Pallars lleidatà. La factoria dona feina a 250 treballadors d'una comarca que està abocada a la des població i al subdesenvolupament a causa de la catastròfica política econòmica dirigida a Lleida i en concret a la zona dels Pi + rineus. La situació del Pirineu català, una zona amb esplèndids recursos naturals: boscos, aigua, prats i un futur econòmic perfecta + ment viable si fos racionalment enfocada cap a la ramaderia, el turisme i les indústries altament qualificades, és una prova més que + la política centralista del Govern és d'efectes profundament negatius per a la bona marxa d'una economia equilibrada: tot Lleida, per + exemple, no entra ni en la més mínima consideració en el III Pla de Desenvolupament, ni en l'actuació econòmica en infraestructures + tant urgents com són les comunicacions.

● Només una autonomia efectiva d'actuació econòmica podria posar fre a la irracionalitat que presideix la política econòmica + franquista. Les comarques de Lleida són víctimes d'aquesta política que caldria fos denunciada per una conscienciació i actua + ció de la població.

REUNIÓ DEL "CONSEJO PROVINCIAL SINDICAL"

Amb l'assistència d'alcaldes i delegats comarcals de Pobla de Segur i de Tremp, s'ha reunit el "Consejo Provincial Sindical" de + Lleida, per tal d'estudiar l'afer de la fàbrica de ciments de Xerrallo. En la reunió s'han pres una sèrie d'acords: 1/ Realitzar un es + tudi de les conseqüències socio-econòmiques derivades del tancament de la dita fàbrica; 2/ Estudiar les accions a emprendre per tal + de canalitzar el desenvolupament econòmic i social de les comarques afectades en funció de la situació geogràfica, recursos naturals, i condicions d'infraestructura indispensables que l'administració ha de realitzar; 3/ Oposar-se rotundament, "dentro de los cauces le + gales", a la reducció de llocs de treball a la fàbrica de ciment; 4/ Que el Govern prengui en consideració l'urgent necessitat d'aca + bar amb la situació de subdesenvolupament de les comarques del Pallars i de la Conca de Tremp.

El Plé de la Diputació "Provincial" de Lleida, així com la Cambra de Comerç i d'Indústria, el "Cenesejo de Trabajadores" han suscrit + acords semblants.

● Tornem a remarcar que la situació d'aquestes comarques és una conseqüència típica del centralisme financer, administratiu i po + lític en general, i que és aquest centralisme el que cal eliminar per tal d'anar a una potenciació de la dinàmica natural de + les comarques catalanes. Cal afegir que només a l'Alt Pallars en un temps curt han marxat més de la meitat dels habitants, que són a + la vora dels 20.000.

I TAMBE S'EXPULSA A LA GENT DE L'AJUNTAMENT DE TERRASSA

El Plé de l'Ajuntament de Terrassa del dia 17 de Gener va ésser fet a porta tancada, en invocar l'alcalde l'article 296 ("per l'ar + ticle vint-i-sis, el govern...") de la Llei de Règim Local. A la sessió hi havia acudit un públic molt nombrós perquè se sabia que es + volia fer un vot de censura a un conseller per unes declaracions fetes a la premsa.

● Desallotjar els ciutadans que tenen tot el dret a saber "què diables passa a l'Ajuntament", s'està convertint en un abús ja + normal.

★ ECONOMIA CATALANA

"D'AQUÍ A 10 ANYS, EL NOSTRE DESENVOLUPAMENT POT VEURE'S TOTALMENT PARALITZAT..."

El 12 de desembre es va celebrar un sopar-col·loqui organitzat per la Lliga Europea de Cooperació Econòmica. En el transcurs del dinar, el President de la Junta del Port de Barcelona, Sr Ramon Guardans, va pronunciar, durant la seva intervenció, aquestes frases finals que venen a refermar allò que hem dit en la notícia anterior: "D'aquí a 10 anys, el nostre desenvolupament pot veure's totalment paralitzat. Si aconseguim arribar al Llobregat, la nostra zona industrial amb accés marítim serà fraccionada però respectable. En cas contrari, hauran acabat amb tot el que això suposa d'expansió del propi desenvolupament de Barcelona i de Catalunya sencera".

"ELS PREUS DEL SÒL A CATALUNYA", UN TREBALL DE DENÚNCIA

Ha estat editat pel Servei d'Estudis de Banca Catalana un treball fet pels economistes Srs Ernest Llach i Joan Gaspar, que porta el títol "Els preus del sòl a Catalunya". Aquest llibre posa al descobert amb tota cruïssa la brutal realitat de l'especulació del sòl, especialment en la zona de Barcelonès. Així, per exemple, el preu del pam quadrat en el territori que va des de la Plaça Universitat a Avinguda Infanta Carlota és de 2.000 pessetes, és a dir que el m² ascenderà a 52.000 ptes. L'especulació porta com a conseqüència que per a amortitzar l'elevat preu del terreny, els edificis tinguin més i més pisos, a preus molt elevats i, per tant, destinats a les classes socials més elevades econòmicament, mentre que les vivendes populars queden marginades a l'extrarradi de la ciutat, allà on el terreny és més barat perquè no hi ha ni condicions sanitàries ni serveis públics.

El projecte de reforma de la "Ley del Suelo" és evident que no ataca a fons aquests problemes, ja que només en govern que estigui al servei dels interessos populars podria liquidar definitivament l'especulació del sòl i de l'habitatge, dins d'un conjunt de mesures econòmiques i socials convenientes tals com l'ordenació racional del territori, la transformació dels serveis col·lectius de comunicacions, de sanitat, d'ensenyament, etc.

RIBERA ROVIRA ANALITZA L'ANY ECONÒMIC DE 1972...

Ribera Rovira, President de la Cambra de Comerç, Indústria i Navegació de Barcelona, ha considerat l'any econòmic de 1972 com un any positiu per a la producció. Ha assenyalat com a font principal l'augment dels costos, la menor jornada laboral, els augmentos salarials i la major pressió de la Seguretat Social. El treballador és, doncs, la causa principal de l'augment de preus. En Ribera Rovira també ha analitzat el procés d'inflació assenyalant que "l'única raó perquè en altres països amb majores precisions salarials tinguin menor índex d'inflació de costos, només pot obeir als augmentos en la productivitat que en aquestes economies es produeixen, sense limitar-se a traslladar sobre els preus les millores salarials pactades. Això és el que es fa en gran mesura a l'Estat espanyol."

Es a dir, que quan els treballadors aconseguixen amb la seva lluita una pujada de sous, l'empresari espanyol recupera la pèrdua amb un augment del preu del producte, el qual és pagat pel consumidor o sigui pel treballador. L'empresari europeu, més lliure, té tendència a recuperar-se amb mesures menys impopulars i sobretot menys visibles exteriorment, i el que fa és augmentar els ritmes de treball. Aquesta és una política que ja s'està implantant a Catalunya i per això, en les reivindicacions del moviment obrer hi han d'entrar cada vegada més la vigilància sobre els ritmes de producció, la lluita contra el seu augment, etc., perquè juntament amb la pujada de preus és la manera d'anul·lar les millores salarials.

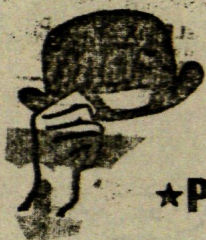
El centralisme ofega el desenvolupament català

LA POLÍTICA DEL RÈGIM CONTINUA OFEGANT EL DESENVOLUPAMENT CATALÀ

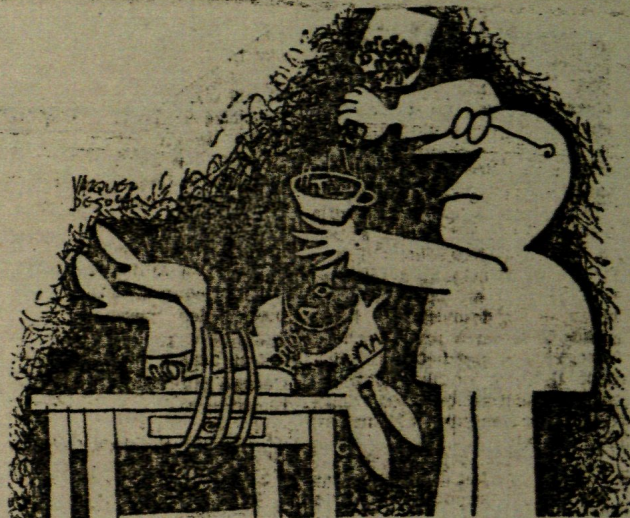
Un editorial de "La Vanguardia Española" del dia 5 de desembre comenta la "Memoria Económica de Cataluña 1971", publicada per les Cambres Catalanes de Comerç, Indústria i Navegació. "Les conclusions que es dedueixen del tal estudi -diu el poderós diari barcelonès- en relació amb l'evolució recent de l'economia catalana i del seu horitzó immediat, donen més pes a la preocupació que a l'optimisme". És cert que la taxa de creixement del Producte Industrial Brut no arriba al 3'4% i està per sota la mitja de tot l'Estat espanyol que és del 3'9%. És el pitjor balanç des del 1960, i això "no fa més que demostrar la pèrdua de dinamisme de l'economia catalana en els últims temps". La primera causa d'aquesta situació són les dependències d'infraestructura i sobretot de comunicacions. A la vista de les xifres que el 1971 es dedicaren a comunicacions, "la conclusió òbvia és que les dotacions destinades a comunicacions són clarament insuficients per a atendre les necessitats més peremptòries". No oblidem que només el Principat ja absorbeix més de la cinquena part del parc estatal de vehicles: és on se concentra la major proporció del tràfic internacional. Quan es programa alguna cosa ja és tard; això és el que ha passat amb l'autopista Barcelona/Sabadell/Terrassa, que ja fou programada per la Generalitat en temps de la II^a República...

En aquest moment les deficiències d'infraestructura estan jugulant les possibilitats de creixement de l'economia catalana a curt, a mitjà i a llarg termini; i això ja no solament des del punt de vista de les necessitats populars, sinó des del punt de vista empresarial i capitalista, la qual cosa és aberrant. El que no ha atès l'Estat ha hagut d'ésser cobert pel sector privat, fins el punt que l'any 70-71 les inversions privades en autopistes de peatge han superat el total invertit pel Ministeri d'Obres Públiques a Catalunya per a tota mena de serveis. Quant a l'ordenació del territori la "Memoria" denuncia la desorganització i la juxtaposició simple de plans en lloc d'una planificació global. L'entorn portuari de Barcelona, punt clau en el creixement econòmic de la zona, resta completament abandonat. Es prescindí del projecte de convertir el port de Barcelona en el port clau de l'activitat europea en el litoral mediterrani. El fet és que la política del règim afega i continuarà ofegant l'expansió natural de l'economia catalana.

Aquesta situació que, tornem a remarcar-ho, perjudica també els capitalistes catalans, és en primer lloc conseqüència del centralisme polític, financer, administratiu i de la irracionalitat típica de l'Estat feixista espanyol. Una administració autònoma dels recursos produiria immediatament una major racionalització de les inversions al propi país, les quals buscarien lògicament una major rentabilitat de l'economia catalana.



★ PROFESSIONALS



PREMSA: L'AUGMENT DEL PREU DELS DIARIS I LLURS REPERCUSSIONS

A començaments de setembre es va registrar un nou augment en el preu de la premsa diària, passant de 5 a 6 ptes. els dies de cada dia; els dissabtes i dilluns tarda i els diumenges, la premsa es ven a 7 pessetes. Amb motiu d'aquesta pujada, la segona al llarg del 1972, car la primera fou el mes d'abril (de 4 a 5 ptes.), motivà que els treballadors de tallers de diversos diaris barcelonins demanessin una paga extra a finals de desembre. Com que les empreses s'hi negaren, es va crear una certa tensió, la qual fou explicitada en un document, signat per un grup de periodistes, on es feia una petita història del problema i com havien anat les negociacions que acabaren desfavorablement.

El 18 de desembre es va produir als tallers de la "Solidaridad Nacional" un atur de $\frac{1}{2}$ hora. Quant a "El Noticiero Universal", tan bé es produí un atur, al qual s'hi sumaren els de Redacció. A "Tele-expres" els redactors es negaren a acceptar la cеста de Nadal.

Ara per ara, el conflicte encara continua en estat latent.

TELE-EXPRES: INTENT D'IMPOSICIÓ D'UN "SUPERVISOR IDEOLÒGIC" (SAMARANCH)

Recentment, En Jaume Castells -copropietari del periòdic- va intentar una maniobra per tal d'imposar al diari un "supervisor ideològic", en la persona d'En Samaranch, a l'igual que passa amb En Valls al "Ciero". La ferma oposició de la redacció ha impedit que l'operació tingués èxit.

Però aquesta no és l'única maniobra bruta dels empresaris. D'ençà de la visita a Barcelona del Director General de Premsa, el comte de Godó -l'altre copropietari- va aconseguir que En Manuel Vázquez Montalbán, l'editorialista i cap de redacció d'Internacional, deixés de signar els seus articles. La motivació la trobem en les crítiques que feia a la política USA al Vietnam, que s'agreuaren amb les opinions expressades quan les últimes eleccions presidencials USA. Posteriorment, amb motiu d'un editorial sobre els esdeveniments de Managua, escrit que En Vázquez M. no va redactar, en el qual es denunciava l'opressió de l'imperialisme tanquí sobre Nicaragua a través de la dictadura d'En "Tacho" Somoza, l'altre copropietari, Jaume Castells (membre del consell d'administració d'empreses de capital USA que operen a Latinoamèrica), va intervenir dient que no estava disposat a finançar una publicació "on hi treballessin professionals pro-comunistes"..., aconseguint que Vázquez Montalbán deixés d'escriure a la secció d'Internacional.

DIARI DE BARCELONA: DIADA DE TREBALL LENT

Amb motiu de la ruptura de negociacions en el conveni del "Diario de Barcelona", els treballadors de tallers i la quasi totalitat del personal de Redacció van dur a terme, en senyal de protesta, una jornada de treball lent el passat 10 de gener. La part social de manava un augment del 20% mentre que la part econòmica o empresarial (aquest periòdic és d'En Godó) només oferia un 8%, afegint que en cas d'anar al "laudo" l'augment no passaria del 6'5%.

ADVOCATS: DURA CRÍTICA A L'ACTUACIÓ DEL GOVERN

El 12 de gener es va celebrar la Junta General Ordinària del Col·legi d'Advocats de Barcelona. Durant la reunió es va criticar durament l'actuació del Govern en el camp repressiu, en referir-se al discurs de Garicano Goni a "Las Cortes" (veure en la secció documents d'aquest número "En el XXIV aniversari..."): dret de reunió als despatxos dels advocats, retirades de passaports, estada de més de 72 hores a comissaria, etc. A més, s'adoptà una resolució d'"enèrgica protesta" pel veto del Ministeri de Justícia contra diversos candidats de les recentment suspeses eleccions al Col·legi d'Advocats de Madrid. També s'adoptà una altra resolució demanant la total abolició de la pena de mort.

Ofertim extractes dels acords: "Expressar a l'Excm. Sr Vicepresident del Govern l'enèrgica protesta de la Junta General per les declaracions fetes a "Las Cortes" el dia 27 de novembre 1972 per l'Excm. Sr Ministre de la Governació, amb relació al dret de reunió dels advocats amb els seus clients, el termini màxim de detenció en les comissaries de policia, retirada de passaports i ús de mitjans coactius per part de funcionaris governatius, doncs les mateixes /declaracions/ induïxen a imprevisibles i greus conseqüències antijurídiques" (...) "Expressar l'enèrgica protesta de la Junta General al Sr Ministre de Justícia davant la greu actuació empresa amb relació a les eleccions del Col·legi d'Advocats de Madrid, per infringir els principis democràtics més elementals d'un Estat de Dret" (...) "...Per tot això, els qui suscriuen consideren del màxim interès que l'Assemblea es pronunciï sobre la necessitat d'abolir la pena de mort per a qualsevol supòsit i per a tota classe de delictes..."

LA NOVA JUNTA SUSPEN UN ACTE

Un acte que havia estat convocat per al dia 25 de gener, sobre el tema "Els professionals i els serveis públics", ha estat suspès per el nou degà del Col·legi, Sr Casals Collsacabra. En el mateix havien d'intervenir els degans i els secretaris de la quasi totalitat dels col·legis professionals de Barcelona, entre ells el propi Sr Casals.

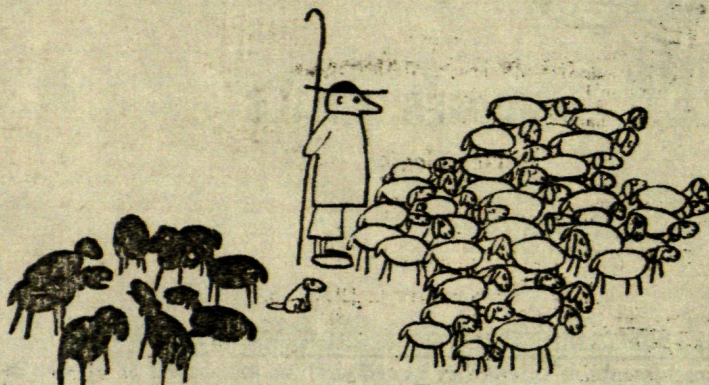
★ESGLÉSIA

LA DECLARACIÓ DE LA CONFERÈNCIA EPISCOPAL SOBRE LES RELACIONS ESGLÉSIA-ESTAT

Aquesta declaració, que la premsa espanyola va reproduir íntegrament el 23 de gener, fou aprovada amb 20 vots negatius i marca un canvi d'actitud respecte a la fidelitat absoluta que fins ara la Conferència Episcopal Espanyola havia mantingut respecte al Règim. La jerarquia, encara que d'una manera extremadament prudent, es manifesta en el sentit que "l'Església no necessita ni vol situacions de privilegi" i que "cal que exis- teixi en la comunitat política espai per a la pluralitat de compromisos individuals i col·lectius".

El document pretén justificar la dependència econòmica de l'Església amb relació a l'Estat i el fet de mantenir els seus drets en el camp de l'ensenyament.

En concret, s'apunta un no a: 1/ La presència dels bisbes a "las Cortes" o en els alts organismes de l'Estat feixista; 2/ Als privilegis del "Fuero" i altres; 3/ A la necessitat que l'Estat sigui confessional, i, en cas que així sigui, "cal esforçar-se per acomodar la llei a la llei de Déu, tal i com la interpreta la doctrina de l'Església"; 4/ A la presentació dels bisbes per l'autoritat de l'Estat; 5/ I diu sí a una revisió del Concordat de 1953, perquè aquest crea confusió entre el camp propi de l'Església i el camp propi de l'Estat.

ELS PARES CIVIL I FILLOL PODEN RETORNAR A ST MIQUEL DE CUIXÀ

A finals de gener s'ha conegut la notícia que el Govern francès d'En Pompidou havia concedit el permís de retorn als pares Raimon Civil i Josep Fillol, els quals foren expulsats de l'abadia benedictina de St Miquel de Cuixà a mitjans de maig 1971, per part de les "autoritats" franceses al Rosselló, sota l'acusació d'ajudar gent política tant de Catalunya-Nord com de Catalunya-Sud.

Aquest fet s'ha produït després de múltiples accions encaminades en aquest sentit. Cal fer èmfasi de les cartes adreçades a l'ambaixador francès a Madrid per "Justícia i Pax Catalana", "Grup Cristià de Defensa i Promoció dels Drets Humans" i "Comunitats Cristianes de Base". Igualment s'enviaren cartes a Pompidou i d'altres "personalitats" franceses. Per la seva banda, el bisbe de Perpinyà, Monsenyor L'Héroux, havia pres posició favorable a la comunitat de Cuixà i darrerament (desembre 71), durant una audiència amb el Papa, n'hi havia parlat interessant-lo en el problema. L'abadia de St Miquel funcionava amb monjos de Montserrat d'ençà del 65.

LES ORDRES RELIGIÖSES RECOLZEN EL SECRETARIAT DE "JUSTÍCIA I PAU" DE CATALUNYA

Amb data del 30 de gener la premsa espanyola a Barcelona va publicar una nota de l'Arquebisbat, en la qual es fa referència a l'actuació del Secretariat de "Justícia i Pau" de Catalunya (veure número anterior d'"AVUI"). En el mateix, els abats i provincials de les Ordres i Congregacions religioses establertes a la diòcesi de Barcelona (representants dels benedictins, caputxins, carmelites, claretians, escolapis, jesuïtes, franciscans, oratorians, salesians, pauls i religiosos de la Sagrada Família) signaren, quan la seva reunió del 9 de gener, una carta de recolzament adreçada al Bisbe-Cardenal Jubany, en la qual feien referència a les dificultats que havia trobat el Secretariat de "Justícia i Pau" de Catalunya, dient que "comparteixen la seva inquietud i preocupació enfront de les situacions injustes davant les quals l'Església ha d'exercir la funció d'orientar la consciència dels fidels".

COMUNITATS CRISTIANES DE BASE DE CATALUNYA S'ADHEREIXEN AL SECRETARIAT "JUSTÍCIA I PAU"

Prop d'un centenar de Comunitats Cristianes de Base d'arreu de Catalunya han fet públic un manifest en el qual s'adhereixen al text redactat pel Secretariat de "Justícia i Pau" de Catalunya, el mes de juny 72 i que ha estat motiu de processament com ja hem dit més amunt. Apart de l'adhesió, el manifest de les Comunitats de Base completa, fins el mes de gener d'enguany, les violacions que contínuament la Dictadura fa dels drets de la persona humana. Aquest document ha estat profusament distribuït en la majoria de les parròquies.

RESUM DE L'ANY LABORAL DE 1971 FET PER OBRERS CRISTIANS

Ha estat publicat clandestinament a Barcelona, amb data d'agost 1972, un extens resum sobre "Mundo Laboral 1971", document signat per "Grups d'Obrers Cristians" i que comprèn quatre grans apartats, en els quals s'analitza la política social del Govern espanyol i es fa una exposició exhaustiva de les vagues i conflictes haguts durant aquell any.

Apart que el resum és força útil, ens cal insistir una vegada més en posar al descobert l'errònia inclinació de certs nuclis de treballadors, els quals, potser de forma inconscient, continuen marginant en les seves publicacions la llengua del poble de Catalunya. Aquest estudi n'és una prova més, de com es pot caure en el parany d'usar la llengua que la Dictadura ha volgut imposar-nos.

N O T A En la secció "DOCUMENTS" d'aquest número incloum uns fragments del document aprovat per la Comissió Justícia i Pau de tot l'Estat espanyol, i un altre sobre els drets humans signat per un "Grup Cristià".

UAB

Biblioteca de Comunicació
i Documental General

★ INFORMACIÓ GENERAL

ACCIÓ ANTI-IANKI: ATAC A L'INSTITUT D'ESTUDIS NORDAMERICANS

A la una del migdia del 4 de gener, un comando format per uns 100 persones, joves totes, realitzaren una operació de protesta "calenta" contra l'agressió ianki al Viet-nam, prenent com a objectiu l'edifici de l'Institut d'Estudis Nordamericans de Barcelona (Via Augusta tocant a Aribau). Els manifestants llençaren diversos "còctels-molotov" al vestíbul, produint-se un foc d'incendi acompanyat d'espectes fúncies. Mentre, uns altres grups pintaven les portes de l'Institut Americà i les de l'Institut d'Ensenyament Mig "Hernández y Polayo" (situat davant l'anterior) amb la frase "VIET-NAM VENCERÀ!". L'acció fou rapidíssima, fins al punt que els dos grisos que sempre hi ha protegit l'IEE reaccionaren quan el comando ja havia marxat.

PROHIBEIXEN LA PARTICIPACIÓ DEL CRÍTIC MORENO GALVÁN A UNA TAULA RODONA SOBRE L'ART

La "Sala Gaudí" de Barcelona tenia programada per a la tarda del 19 de desembre una taula rodona sobre el tema "L'Art enfront de la societat". Un dels qui tenien d'intervenir era el crític d'art José M. Moreno Galván (andalús). Però l'autoritat governativa va posar la condició de que la reunió novés se podia celebrar si no hi participava el Sr. Moreno Galván. Davant d'això, els altres participants decidiren de suspendre l'acte.

Recordes que el passat 5 de desembre es va celebrar a l'Hotel Balaor de Barcelona, a les 8 del vespre, un homenatge al Sr. Moreno Galván per la seva obra. Hi assistiren uns 200 persones (crítics d'art, artistes, professionals, estudiants, etc.). Cal recordar, a més, que En Moreno Galván té pendants dos judicis al TOP. Un d'ells s'ha celebrat a Madrid el 29 de gener, en el qual i sota l'acusació de "reunió no pacífica" li demanen 2 anys i 4 mesos de presó.

DETERCIÓ DEL CATEDRÀTIC D'ECONOMIQUES MANUEL SACRISTÁN

Manuel Sacristán, professor de Filosofia a la Facultat d'Econòmiques de Barcelona, de la qual va ésser expulsat el 1967 i tornat a admetre l'octubre de 1972, fou detingut el 23 de desembre. El motiu era unes frases dites durant la seva classes del dia 11 de desembre, en les quals es referia a la seva readmissió en el sentit que no representava ni un alliberament del règim ni que aquest es plantegi el millorament del contingut de les assignatures en acceptar l'entrada de gent de l'oposició. Després de prestar declaració davant el jutge, En Sacristán va ingressar a la "Modelo". Fou posat en llibertat el 26 de desembre, quedant pendent un judici per aquests motius al TOP.

Cal fer esment que En Sacristán està considerat com un dels més importants estudiosos marxistes del moment. És traductor de Lukacs, Gramsci, etc. i autor d'importants assaigs marxistes.

MULTES ALS CANTANTS OVIDI MONTLLOR I PERE TÀPIES

Per haver interpretat cançons que no havien estat acceptades prèviament per la delegació del Ministeri d'Informació i Turisme de Lleida, el Govern Civil d'aquella ciutat va imposar el 8 de gener dues multes: una de 25.000 a Ovidi Montllor i una altra de 15.000 a Pere Tàpies. Els fets es reforçen a l'actuació d'ambdós cantants al poble lleidatà de Juncà del dia 7 de desembre. Després d'haver satisfet un dipòsit de la tercera part de les multes, l'Ovidi Montllor i el Pere Tàpies han presentat recurs contra les sancions, al·legant que totes les cançons interpretades havien passat abans per censura.

TRASPÀS DE DURAN I CANYEMERES

Durant el mes de desembre va morir Duran i Canyameres, un dels fundadors el 1931 d'UOC (Unió Democràtica de Catalunya, democràcia cristiana catalana). Durant la II^a República i la guerra va ocupar diversos càrrecs dins UOC. Arran de la victòria del feixisme fou deportat a Galícia. De retorn a Catalunya animà els qui s'esforçaren a reconstruir el país, encara que, degut a la seva edat i a la precària salut, no participà a la lluita política, restant, però, fidel als seus ideals fins al darrer dia.

LA "BONA DIPLOMÀCIA" DEL COMTE DE GODÓ: "BOCACCIÓ" PER "BARRABÁS"

Arran de la visita a Barcelona del Subdirector General de Premsa, Sr. Fernández Sordo, el passat novembre, en la qual va tractar sobre la situació de diversos periodistes (Manuel Vázquez Montalbán de "Tele-expres", Josep Faulí i Alex J. Botines del "Diario de Barcelona", etc.), també va tenir una entrevista amb el Comte de Godó, conegut empresari de premsa i membre important del grup del paper. En aquella reunió En Godó va aconseguir la supervivència de la seva publicació esportiva humorística "Barrabás" a canvi de una "pròxima mort" de "Bocaccio", revista castellana que vol imitar carpetovetònicament "Play Boy" i "Lui".

CONSELL DE GUERRA CONTRA 4 VEÏNS DE STA. COLOMA DE GRANEIET

El 16 de novembre va tenir lloc a Barcelona un Consell de Guerra contra Poyatas, Guerra, Morales i Casas, veïns de Sta. Coloma i acusats de "insultos a las fuerzas armadas". Els fets fan referència a una manifestació popular de veïns del barri, haguda el 10 de març passat, en la qual es demanava un Ambulatori. Durant la intervenció de la policia i de la guàrdia civil, els manifestants van repelir l'agressió, essent detinguts aleshores els quatre encartats. Durant el Consell de Guerra, al qual hi assistiren gran nombre de veïns, els 4 jutjats van posar de manifest les contradiccions dels policies que feien de testimonis, fins al punt de que es retirés l'acusació contra Poyatas, de que Guerra i Morales fossin absolts i de que Casas fos condemnat a 6 mesos i mig per "agressió a les forces armades".

EL DELEGAT DE BLAS PIÑAR A TARRAGONA, UN VULGAR ESTAFADOR

El delegat del grup feixista "Fuerza Nueva" que dirigeix en Blas Piñar a la "província de Tarragona, un tal Aragonès, que era cap de negociats en l'Ajuntament tarragonès, ha fugit apressadament d'aquesta ciutat acusat d'estafa. El fet es comenta irònicament i la gent fa observar com, molt sovint, aquests defensors de la "reserva espiritual d'Occident" no són altra cosa que uns vulgars paràsits i uns lladres.

ARANA I BESA AL T.O.P. O LA POLICIA EN RIDÍCUL...

Tal i com informàvem a l'anterior número d'"AVUI", el 25 de gener va tenir lloc el judici contra els dos ex-candidats a "procurador en Cortes por representación familiar" de Lleida, Srs. Joaquim Arana i Joan Besa, els quals eren acusats de propaganda il·legal en haver pronunciat durant la seva campanya electoral de setembre de 1971 "cientas frases de descrédito contra el Régimen". La denúncia havia estat presentada pel propi Governador Civil de Lleida Sr Aparicio Calvo-Rubio, a tenor de l'informe presentat pel cap de policia d'aquella ciutat. El fiscal demanava 2 anys de presó menor i multa de 10.000 ptes. per cada un.

Reproduïm un frangent de "La Vanguardia Española" del 26 de gener 1973, en el qual queda clar que les acusacions havien estat montades prèviament per gent estúpida que no havia comptat amb tots els detalls...

Encara no ha estat dictada sentència, encara que, a la vista dels fets, s'espera que sigui absolutòria.

• La frase fou: AIXO ÉS UN AFER DE CANALLES...

RAMON LLORCA. (PROCÉS DEL F.A.C.) EN VGA DE LA FAM A LA PRESÓ DE SÒRIA

Durant la segona quinzena de desembre, En Ramon Llorca, un dels acusats de pertànyer al F.A.C. (Front d'Alliberament Català) i condemnat en Consell de Guerra a 30 anys de presó, va iniciar una vaga de la fam junt amb els empresonats d'E.T.A. del procés de Burgos, a la presó de Sòria. Després de 9 dies de vaga, foren internats en cel·les de càstig (completament aïllats) durant 15 dies, passats els quals han estat sancionats amb restricció de les visites familiars a 20 minuts per mes.

Recordem que és obligatori l'ús del castellà a les visites i a la correspondència.

DOS FUNCIONARIS DE LA "MODELO" CONDENATS PER AGRESSIÓ CONTRA UN PRES

El 24 de novembre va celebrar-se a Barcelona un judici contra dos funcionaris de presons en servei a la "Modelo" acusats d'haver pegat a un pres comú. Durant la vista va quedar clar que els testimonis -també presos comuns- havien estat sotmesos a pressions per tal que no diguessin la veritat: que els dos funcionaris de presons havien apallissat al seu company causant-li ferides a la cara i al tòrax i que no era cert que aquestes marques fossin degudes a una pelea entre presos. En conseqüència, el tribunal va condemnar a Juan Luis Martín López (dit "El Chino") i a Teodoro Rodríguez Rodríguez, cap de Serveis de la "Modelo" i auxiliar de presons respectivament, a 3 dies d'arrest i pagament dels costos per maltractes al pres comú Sr Francesc Sánchez.

SOBRE ELS MULTATS PER ASSISTIR ALS JOCS FLORALS DE GINEBRA

En el número anterior d'"AVUI" parlàvem de la retirada de passaport i posterior multa de 200.000 ptes. contra sis membres del jurat dels Jocs Florals de la Llengua Catalana celebrats el 1972 a Ginebra, Suïssa. El 19 de desembre van presentar recurs per incapacitat econòmica els Srs. Josep M^a Castellet, Alexandre Cirici-Pellicer, Félix Cucurull, Josep Faulí, Albert Manent i Joan Triadó. Un mes després els fou comunicat la no acceptació de l'al·legació d'"incapacitat econòmica", quedant obligats a disposar cada un en el termini de 48 hores una tercera part de la multa si volen que sigui estudiat el seu recurs de súplica.

PROCÉS PER UN ARTICLE PUBLICAT A "DESTINO"

El 12 de gener va comparèixer davant un tribunal de Barcelona el Sr Xavier Montsalvatge, director del setmanari "Destino", amb el fi de posar en clar què era la persona que havia signat amb el pseudònim de "Elisa Lamas" l'article "Sentido de la Navidad", publicat en el número de "Destino" del 23 de desembre, ja que el TOP de Madrid ha obert procés contra la tal "Elisa Lamas". El Sr Montsalvatge va declarar que el pseudònim corresponia a l'esposa del catedràtic Manuel Jiménez de Parga, Sra Maria Elisa Maseda de Arango. No ha estat comunicada la infracció penal que s'imputa a la Sra de Jiménez de Parga.

ELISEU BAYO EN LLIBERTAT PROVISIONAL

El 23 de desembre el TOP va posar en llibertat provisional, després d'haver pagat una fiança de 75.000 ptes., a l'escriptor i col·laborador de premsa Eliseu Bayo. En Bayo havia estat detingut a principis de juliol junt amb la seva companya, l'advocat Lúcia Falcón, acusats d'ésser els redactors i els distribuïdors de la publicació clandestina "La Verdad", butlletí d'oposició comunista al PSUC.

L'AFER DE LA DESAPARICIÓ DEL SUMARI DE CAPITÀ ARENAS PASSA AL T.O.P.

El 2 de juny va desaparèixer del jutjat nº 8 de Barcelona el sumari referent a la catàstrofe del Carrer Capità Arenas, en la qual van morir 18 persones no havent-se aclarit si havia estat degut a explosius d'un grup feixista o a una explosió de gas natural. Immediatament es va ordenar que el jutjat nº 17 Instruís un nou sumari.

Aquell dia 2 de juny, Regina Borràs Falcón, de 17 anys, filla de Lúcia Falcón (cfr. la notícia anterior), era al jutjat nº 8. De sobte es va desmaiar -degut, segons sembla, a una malaltia relacionada amb irregularitats menstruals- calent-li una botella d'aeròfac a terra, cosa que causà gran confusió que algú va aprofitar per robar el sumari. El fiscal del jutjat nº 17 acusa a Regina de desordres públics i de danys, sol·licitant penes de 4 mesos d'arrest major i dues multes de 5.000 pessetes. La defensa sol·licita l'absolució. El 13 de gener, el tribunal de la secció primera de l'Audiència de Barcelona va acordar inhibir-se a favor del T.O.P.

L'OBJECTOR ALEMANY QUE S'ENCADENÀ A LES RAMBLES, NET DELS CÀRRECS

El mes de setembre, l'alemany Wolfgang Kröner s'encadenà a una farola de les Rambles portant un cartell penjat sobre els objectors de consciència. Fou detingut i se l'acusà d'atemptar contra la seguretat de l'Estat. Posteriorment, el 12 de desembre, fou posat en llibertat. Més endavant, el passat 9 de gener, la premsa informà que havia estat "sobrescrid" el seu sumari.

A continuació tuvo lugar el interrogatorio de los testigos, todos ellos funcionarios del Cuerpo General de Policía, aportados por el ministerio fiscal. El primero de ellos reconoció haber asistido a algunas conferencias de los procesados como delegado gubernativo.

—¿Le extrañó alguna de las frases pronunciadas por los procesados? le preguntó el fiscal.

—Sí.

—¿Pero sólo algunas frases o el contexto general?, preguntó el testigo el presidente del Tribunal.

—Más bien el contexto general.

Después, el testigo fue interrogado por el procesado señor Arana que, como hemos dicho, se defendía a sí mismo.

—¿Entiende usted el catalán?

—No lo conozco bien, pero lo entiendo.

—Pues bien, ¿sabe usted lo que significa la siguiente frase? (El señor Arana pronunció una frase muy corta en catalán.) +

El testigo respondió: «No puedo precisar concretamente lo que quiere decir».

Después de este interrogatorio, el ministerio fiscal renunció a la comparencia de los demás testigos.

★ ANDORRA

Le Monde

Aqui Andorra !

BOMBA CONTRA UN FRANCÈS

El dijous 7 de desembre, va explotar una bomba en el domicili d'un periodista francès, el Sr Vincent, el qual havia estat delcrat el 29 de novembre persona non grata pel Consell General de les Valls, a causa d'uns articles en els quals afirmava que Andorra no era qui manegava la seva pròpia política estrangera, car no havia estat convidada a les

reunions d'Helsinki, enquè ja hi anava França en la seva representació. No es coneix la identitat dels autors del fet. Cal emmarcar aquesta actuació dins el context de la denúncia del genocidi cultural i econòmic del Principat que portaren a terme els joves militants de l'AJA ("Agrupació de la Joventut Andorrana"), com ja informarem en anteriors números d'"AVUI".

★ PAIS VALENCIA

CONSTITUCIÓ DE LA "TAULA DEMOCRÀTICA DEL PAÍS VALENCIÀ"

A començaments del passat mes de desembre ha estat coneguda la delcració que suscribiren una sèrie de forces que actuen al País Valencià, cara a una alternativa democràtica a la Dictadura. Heus aquí els principis i objectius:

1. Restabliment de les llibertats essencials, és a dir, de consciència, d'expressió, de premsa, d'associació, de reunió, de manifestació, sufragi universal directe i secret i garanties individuals, la correcta aplicació de les quals crearà un clima de convivència que facilitarà els canvis, per via pacífica, que la societat espanyola reclama.
2. Amnistia total i completa per a totes les responsabilitats polítiques de qualsevol signe, ço que pressuposa, entre d'altres coses, la llibertat immediata per a totes aquelles persones que pateixin privació de llibertat per causes polítiques.
3. Promulgació d'un Estatut d'Autonomia que col·loqui al País Valencià en condicions similars a les que obtinguin les altres tres regions històriques i diferenciades de l'Estat espanyol.
4. Reconeixement de la llibertat sindical, la qual cosa significa el dret dels treballadors a crear les seves pròpies organitzacions, independentment dels partits polítics i dels governs, el dret de reunió, el dret de vaga, etc.
5. Adopció de mesures immediates per a millorar la situació de les masses populars i per a resoldre els problemes més urgents que el País Valencià tingui plantejats.
6. Convocatòria e inici d'unes Corts Constituents, en un termini raonable de sis mesos a un any, elegides per sufragi universal, les quals, dins el marc de les llibertats, drets i garanties esmentades en els apartats anteriors, configuraran per al futur les institucions polítiques de l'Estat espanyol, d'acord amb el marc abans esmentat, posant fi al període provisional.

La Taula Democràtica prendrà els seus acords per unanimitat.

La Taula Democràtica crida a que s'hi incorporin totes aquelles forces democràtiques del País Valencià que accentin la present declaració."

★ GALICIA

Un altre assassinat

A les 3 de la matinada del dia 5 de desembre, la policia espanyola va assassinar a Santiago de Compostela l'estudiant de Medicina José M^a Fuentes Fernández, de 20 anys d'edat. La única nota del Govern Civil oferia, com altres vegades, una versió arreglada dels fets: en no aturar-se quan la policia li va donar l'alto, aquesta va disparar a l'aire i En Fuentes resultà greument ferit de mort... A l'enterrament de José M^a hi assistí un amic que l'acompanyava quan l'assassinat, cosa que demostra que no estaven fent activitats polítiques clandestines. L'autor del crim, subinspector Luis Miguel Quiroga-Banzo, ha estat detingut perquè no quedava més remei, tenint en compte l'onada de protestes que el fet ha suscitat a Galícia, a Euzkadi, als Països Catalans i a Espanya, sobretot entre els estudiants. (A Barcelona es va celebrar el dia 16 de desembre una missa-funeral per l'estudiant Fuentes. A la sortida una nombrosa manifestació silenciosa, composta majoritàriament d'estudiants, baixà fins la Plaça Tetuán on es dissolgué davant la presència de la policia.)

L'assassinat ha estat fet sis dies després de les declaracions de Garicano Goni, ministre de la Governació, a les Corts Espanyoles, on va dir "...cuando se llevan armas es erróneo pensar que no van a ser utilizadas...". Una víctima més del terrorisme feixista que cal afegir a la ja tràgica llista: Patiño de Madrid, Rey i Niebla també gallegos, el català Ruiz Villalba, etc.

DOSSIER EUZKADI

★ EN LLUITA ★

LA GENDARMERIA FRANCESA DETÉN A TRES BASCOS FUGITIUS

Tres joves bascos que havien lograt escapar d'Espanya a través de les muntanyes nevades de Sainport, foren detinguts el 31 de gener per la gendarmeria en la ciutat d'Ordez. No s'ha facilitat ni els noms dels fugitius ni s'ha dit si pertanyien a ETA. Dos d'ells han donat l'asil polític i el tercer ha estat conduït a Pau. La nota de premsa afegeix: "Les autoritats gales segueixen vigilant el pas amb el fi d'evitar situacions similars...", és a dir que tornaran a la policia espanyola a tots els refugiats que puguin detenir en la línia fronterera.

ELS FEIXISTES PROVOQUEN A L'E.T.A.

Poc després de l'afer Huarte, que podem considerar una completa victòria per a l'ETA i per a la classe obrera basca (i, per tant, per a la classe obrera de les distintes nacions de l'Estat espanyol), s'han registrat una sèrie d'atemptats a la bomba que semblen respondre a un desig de les autoritats i dels grups feixistes de provocar a l'ETA en una guerra de desgast.

EXPLOSIÓ EN UN BAR A IRUÑA/PAMPLONA

En la matinada del diumenge 28 de gener va explotar un artefacte de rellotgeria en el bar "Irufazarra" de la capital de Navarra. Afortunadament no es van registrar víctimes; els danys materials s'eleva a 700.000 ptes.

ATEMPTAT CONTRA LA BANQUE POPULAIRE ESPAGNOLE DE PARIS

Aquell mateix diumenge, dia 28, pel matí, es registrà l'explosió d'una bomba als locals de la Banque Populaire Espagnole de la capital francesa. No hi hagué cap víctima i els destroços es reduïren a vidres trencats i a un cotxe esbotzat. A les parets hi havia pintades les sigles E.T.A., tot i que el director afirmà no haver rebut cap avís ni amenaça. Cal recordar que el passat 30 de novembre es va registrar una altra explosió al mateix barri, en la porta de l'accessoria de la Moutte, apareixent també aleshores aquestes sigles pintades; posteriorment, un portaveu d'ETA des de Barcelona va declarar que la seva organització no era la responsable.

BOMBA EN L'INTERIOR DEL COTXE D'UN ADOCAT DE DONOSTIA/ST SEBASTIÀ

En la tarda del dia 29 de gener va tenir lloc l'explosió d'un artefacte en l'interior d'un autocòl, aparcant en un carrer de la capital de Gipuzkoa, propietat de l'esposa de l'advocat Sr Yon Bendres Nolet, el qual fou el defensor d'En Gorostigi Artalea en el procés de Burgos de desembre '70 contra militants d'ETA. Per sort, ningú no va resultar ferit. Es dona la "coincidència" que, ara fa un any, el seu vehicle particular resultà destruït per l'explosió d'una bomba. A més, el Sr Bendres ja havia rebut diverses vegades anònims amenaçadors, signats pel grup d'extrema dreta "Guerrilleros de Cristo Rey".

CONFISCACIÓ DE TRES TONES DE DINAMITA

A les sis de la matinada del dia 30 de gener, un comando de 8 ó 10 persones penetrà en les oficines del polvorí, propietat d'un particular, situat vora la població d'Apeleko-Etxeberri (Gipuzkoa tocant a Navarra). El grup, armat de pistoles i metralletes, va avarcar els presents, dient-los-hi que eren membres d'ETA. A continuació cargaren unes 125 caixes de 25 kgs cada una que contenien dinamita en dos jeeps i una camioneta, escapant ràpidament.

EXPLOSIÓ EN UN BANC DE BILBAO

A les dues de la matinada del dia 28 de desembre es va registrar una forta explosió en la porta d'una sucursal del Banc de Bizkaia en un barri de Bilbao. No es van registrar víctimes. Pels voltants aparegueren pintades les sigles de l'organització ETA.

TRETS CONTRA EL GOVERN CIVIL DE DONOSTIA/ST SEBASTIÀ

En la matinada del 8 de gener, un cotxe no identificat va efectuar 4 disparats contra l'edifici del Govern Civil de Girona. La policia de vigilància nocturna va respondre disparant les seves armes. Durant tot aquell dia es va reforçar la força policial per la ciutat, voltants, carreteres, cruïlles i la mateixa frontera.

UN COMANDO VISITA LA CASA D'UN JURAT "GROC" DE BEASAIN

El dijous, dia 11 de gener, per la nit, un comando compost de tres nois joves armats de metralletes i pistoles, van penetrar en el domicili de Santiago Urdabillleta, secretari del jurat d'empresa de "Construcciones Auxiliares de Ferrocarril", de Beasain, a Gipuzkoa, conegut verticalista al servei de la patronal. En no trobar-la a casa seva, el comando marxà ràpidament.

EL CONSELL DE GUERRA PER L'AFER ZABALA

El 22 de gener es va obrir a Bilbao el Consell de Guerra contra 16 persones acusades de participar en el segrestament de l'industrial nabarrés Lorenzo Zabala, fet ocorregut el 19 de gener de 1972. El judici es va celebrar en una caserna de la capital, la qual estava totalment voltada de policia armada.

Quatre dels acusats, Tomas PEREZ REVILLA, Domingo ITURBE ABASOLO, José M^a BEÑARAN ORDELLANA i José Ramón AIZKORRETA SALABERRIA, es trobaven en situació de rebel·lia. Durant la vista va quedar demostrat que cap dels 11 restants havia participat en el segrestament, i a falta de culpables, alguns d'ells foren acusats de "terrorisme".

El dia 25 es va donar a conèixer la sentència:

Absolts: Clara TELLECHE AYUNO, Maria Aranzazu SAMPEDELO LAYUNO, Ana M^a ZUBIAGA ORMAECHEA, Juan Pablo AYENARTE AZCARATE, Tomas SERTUCHA LLONA, Joaquín AZAOLA ZUGADI i Roberto YOLDI PINEDO.

Condemnats: Pedro FERNANDEZ TRINCADO a 17 anys de presó, Jesus M^a MUÑOZ GALARRAGA a 15, José INAZ GARAY a 13 i a Antonio ORDORICA GORRIENA a 12 anys.



EL SEGRESTATMENT DE L'HUARTE

En la nit del 16 de gener, un comando de + 4 militants d'ETA ("Euzkadi Ta Askatasuna", El País Basc i la Llibertat) va penetrar en la + residència del Sr Felipe Huarte, propera a la ciutat d'Iruña/Pamplona, el va detenir i se'l va emportar a un lloc desconegut. Al cap de + 12 dies, nit del dia 28, fou posat en llibertat.

QUI ÉS L'HUARTE?

Don Felipe és membre d'una de les famí- + lles que componen l'oligarquia de l'Estat espanyol. Forma part, entre d'altres, del Consell d'Administració de: "Huarte y Cía, SA de Construcciones"- "Industrias Metálicas de Navarra SA"- "Perfil en frío SA"- "Tornillería Fina de Navarra SA"- "Beaumont SRC"- "Cons- + trucciones Metálicas ligeras SA"- "Papelería + Navarra SA"- "Industria Navarra del Aluminio"- "Abónos Orgánicos Fomentados"-, etc., etc. A més, era conegut com un "empresari dur".

EL PER QUÈ DE L'ACCIÓ

"Hem elegit a l'Huarte perquè és una perso- + nalitat representativa del capital espanyol i perquè els seus treballadors no es beneficien d'una situació social en correspondència amb el seu potencial industrial. A "TORFINASA", + una de les fàbriques del seu grup, un obrer + especialitzat guanya 9.000 al mes i un peu 7.000. En conseqüència, hem fet nostres les rei vindicacionals treballadors".

Els treballadors de "TORFINASA" portaven 48 + dies de vaga per raó del conveni, havent es- + tat despatxats 40 obrers. Dos dies després de l'afer, aquests 40 i els restants es reinteg- + raven en la feina. Al poc es va signar el + conveni següent: 3.000 d'augment mensual per- + tothom- 100% del sou en cas de malaltia o d' + accident- un mes de vacances pagades- jornada laboral de 44 hores a la setmana.

"L'ETA ha demanat, efectivament, a la fa- + mília Huarte 50 milions en concepte de resca- + te. La nostra organització aconsegueix, així, + el paper d'una veritable policia al servei + dels treballadors. Aquestes pessetes, produi- + des pels treballadors, s'utilitzaran en la de- + fensa dels seus interessos i en la nostra + lluita d'alliberament nacional d'Euzkadi". (D'unes declaracions d'ETA a "Le Monde")

DETENCIONS

Als pocs dies, la policia comença a detenir + a bastanta gent, encara que tot sembla indicar que es tracta dels clàssics pels de cec, doncs no han pogut agafar a cap dels veritables au- + tors del fet.

DIÀLEGS INTELLIGENTS

OI QUE AQUELLA GENT NOMÉS
RUTLLA A GARROTADES?



QUI, ELS ÀRABS?

SÍ, ELS MORS. PERÒ ARA US
VULL PARLAR DELS BASCOS

I QUE PASSA A EUZKADI?
NO N'HE LLEGIT RES DE
NOU AL "DILEN".



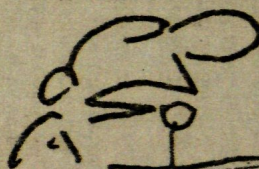
DESPRÉS DE L'AFER HUARTE,
FRANCO HA ORDENAT LA DETENCIÓ
DE QUALSEVOL SOSPITOS DE PERTANYER
AL'ETA.

AH, SÍ? NO HO
SABIA PAS.



DONCS PODEU ESTAR-NE SEGUR.
ES TRACTA D'UNA MANIOBRA
NECESSÀRIA DE PACIFICACIÓ
D'EUZKADI.

I QUÈ, COM VA
TOT?



MALAMENT. CAL MOLTA MÀ DURA
COM ALS ANYS 40. S'HA D'EVITAR
A TOT PREU QUE SORTIN EMULADORS
D'ETA A CATALUNYA, A GALÍCIA,
A CANÀRIES, ETC.

QUINS TEMPS AQUELLS,
ELS ANYS 40...



ENCARA QUE, SIGUEM SINCERS,
AMB UN "ESTADO DE EXCEPCIÓN"
BEN PORTAT A TOT ARREU, JA
EN TINDRIEM PROU. HI HAURIA
PAU I ORDRE PER ANYS...

SÍ, SÍ, TENIU RAÓ.
LLASTIMA QUE
NOMÉS HI HAGI
UN GARICANO...



de comunicació
i Hemeroteca General
Grup

WOLINSKI



Ens plau reproduir in extenso el text de l'homilia que es va predicar a 7 parròquies d'Iruña/Pamplona el passat dia 4 de febrer. (Del diari "El Pensamiento Navarro", de data 10-febrer-1973, p. 20.)

Fins el moment, i arran de la nota del Governador Civil de Navarra que incloum més a vall, han passat per Comissaria a prestar declaració 21 sacerdots de les set parròquies.

Una associació de capellans integristes, la "Asociación Sacerdotal de San Francisco Javier de Navarra", va publicar una nota el 13 de febrer, condemnant l'homilia, "en la que, tergiversando la palabra de Dios con fines inconfesables, además de los abiertos ataques dirigidos contra las autoridades eclesiásticas y civiles, siembran la confusión y ruina espiritual en el pueblo de Dios". Davant d'aquestes afirmacions, ens preguntem: el clergat a qui ha de servir, al poble o al poder constitut?

PAMPLONA: NOTA DEL GOBERNADOR CIVIL SOBRE SUPUESTAS HOMILIAS

Pamplona, 10. — El gobernador civil de Navarra ha facilitado esta tarde la siguiente nota oficial:

«Ante la indudable gravedad que, de ser ciertos, significan los conceptos contenidos en unas supuestas homilias que, al parecer, se pronunciaron durante el desarrollo de algunas misas, en diversos templos de esta provincia, este Gobierno Civil se ha visto en la obligación de dirigirse, en uso de las atribuciones que le vienen conferidas por el Artículo 19 Segundo, del Decreto de 10 de octubre de 1958, que regula las atribuciones y deberes de los gobernadores civiles, a la fiscalía de la excelentísima Audiencia Territorial de Pamplona, por si los hechos aludidos, tras la correspondiente instrucción judicial, pudieran ser constitutivos de delito». — Cifra.

Homilía pronunciada en algunas Parroquias de Pamplona el pasado Domingo, día 4

"DOMINGO, 4-11-73 — Santiago, 214-20 — Mateo 23,23-28

De la carta de Santiago se deduce muy concretas consecuencias para nuestra vida. Y si los días pasados se habló en términos generales de la paz, de la de Dios, distinta de la que da el mundo que es paz asentada en la violencia y en la ley de la selva, en el desorden legalizado por las leyes que hacen los poderosos... hoy resumimos esa doctrina trayendo su luz a los hechos concretos y las personas concretas que estos días son comentario y han constituido acontecimiento en la ciudad y en la nación. Porque no bastan las declaraciones generales de principios, pues eso sería como decir a un hambriento: vete y aliméntate" según hemos leído en Santiago: sino que deben interesarnos las personas concretas y sus alegrías y dolores bien concretos.

Nos estamos refiriendo al secuestro del Sr. Huarte y a lo que ha sucedido antes y después del mismo secuestro.

Pero queremos una vez más esclarecer algo de suma importancia. Que distingamos claramente entre lo que es un estado de violencia permanente y los actos de violencia. Un estado permanente de violencia es aquel en el que se priva a la mayoría de los ciudadanos de sus libertades esenciales y se impide el ejercicio de sus plenos derechos. Es la situación en la que se realiza ante los ojos de todos el robo más colosal de la historia: "quitar a la mayoría sus derechos en provecho de una minoría".

Y lo más grave de un estado de violencia como el nuestro es que tiene la apariencia de legalidad, de la legitimidad. Es la hipocresía a gran escala, es lo que dice Xto: "Ay de vosotros hipócritas que por fuera parecéis justos a la gente, pero por dentro estáis llenos de iniquidad e hipocresía". Por eso el culmen y el linde de la iniquidad y la violencia es que los opresores aparecen ante el mundo como los pacíficos, los que están lejos de la ilegalidad, los que nunca han roto un plato. Es decir, el colmo de la violencia es su normalización, que ya nadie se escandalice de ella, no levante protestas. Este es el estado de violencia.

Y luego están los actos de violencia, más aparatosos, que tienen más publicidad, que conmueven a la opinión pública. Esta violencia es la reacción del oprimido, la protesta que levanta el pueblo que va despertando de su sometimiento. Natural-

mente, como los medios de comunicación están en manos de los poderosos, se encargan muy bien de organizar la publicidad contra los actos de violencia anterior, desde abajo, pero sin decir palabra del estado de violencia anterior, la suya, la que ha desencadenado los actos violentos y defensivos de los pobres. Y aquí viene bien lo de Jesús: "Ay de vosotros hipócritas que pagáis el tributo del anís y del comino, pero dejáis pasar lo más grave que es la misericordia, la justicia y la lealtad. Guías ciegos que os ponéis a colar un mosquito y os estáis tragando un camello".

¿Y no pasa entre nosotros igual?, que nos tragamos el camello y andamos colando el mosquito, que dejamos pasar lo más grave, es decir, que el estado permanente de violencia ya no conmueve nuestra sensibilidad, y en cambio se tacha de ilegal, violento y criminal al que hace actos de violencia que son simples respuestas y tímidas respuestas a ese permanente pisotear al pueblo?

Concretemos, pues, el hecho del secuestro del Sr. Huarte ha sido tratado exhaustivamente por todos los que hoy y aquí pueden hablar en público, autoridades civiles y religiosas, Diputación, Alcaldía, Obispado, pero no han dicho una palabra de la violencia que oprime al pueblo, ni de las circunstancias que han provocado este acto de violencia. Han pretendido hablar en nombre del pueblo, pero el pueblo no ha dicho nada, al menos públicamente, pues no puede decir nada. Y si el pueblo no puede decir nada, en vano se invoca su nombre para hablar en lugar suyo, pues los que se dicen representantes de ese pueblo, no lo son; mientras no sean elegidos por el mismo pueblo, mientras el pueblo no tenga los cauces normales de elección de sus autoridades ni los cauces eficaces y libres para expresar su sentir.

QUE EL TEMOR Y EL MIEDO no opriman más a los más débiles. Que el Pueblo pueda asociarse de una vez libremente, que pueda hablar con libertad por sí mismo, que se posibilite al pueblo y a las clases trabajadoras el que se libere por sí mismo, expresando de esa forma los verdaderos valores de la paz y de la libertad de que son portadores.

QUE DESAPAREZCAN los Tribunales especiales, Orden público y los Militares. Que se revisen los procesos.

La AMNISTIA para todo preso político

la fals

BARRIS
EN LLUITAfront
ensenyant

treball determini

ARA

ACCIO

ASSEMBLEA DE
CATALUNYAfulls
d'informació nacional

Unidad

★PREMSA DEMOCRÀTICA

determini Publicat per Unió Democràtica de Catalunya (UDC), nº 22, desembre 1972. A la p. 1 hi llegim:

"L'essència de tots els doctrinarismes és la simplificació excessiva de la realitat: això és blanc o negre, bo o dolent. Quan el doctrinarisme es posa al servei de la política, només pot sortir-ne un model unilateral, per força incomplet. Així ha passat amb l'opinió que algú ha tingut del nacionalisme /català/ en determinats cercles polítics progressistes.

"Segons una afirmació massa esquemàtica, entre el regionalisme de la "Lliga /Catalana" d'Eb Cambó/, clarament conservador, i el nacionalisme posterior, que es presenta avui en una varietat completíssima d'opcions, El catalanisme, contràriament, quedava condemnat en bloc: era, com a màxim, un fenomen petit-burgès, incapaç /de dur endavant/ la política de volada que exigeixen les circumstàncies del moment. Si es volia ésser "esquerrà", calia menysprear les "superestructures" /és a dir, el context concret/ com a "alienació" burgesa. Aquestes afirmacions gratuïtes eren sustentades per grups que actuaven més per reacció a la seva mala consciència de classe /és a dir, d'extracció burgesa treballant en el moviment obrer/ que no per una convicció profunda i sospesada en determinades idees filosòfiques o polítiques.

"(...) L'obrer català és explotat pel burgès - català o no-; però certament el burgès català -com tot ciutadà de Catalunya- és explotat per l'Estat /espanyol/; per la qual cosa, l'obrer català pateix una doble explotació: la del burgès i la que fa l'Estat /espanyol/ a la seva nacionalitat oprimida. Voler eliminar un dels dos termes de l'equació és, simplement, fer trampa."

Opinions aplicables completament avui en dia de cara a certs grups d'extrema esquerra de Catalunya, els quals són espanyolistes, és a dir que "no tenen en compte" per a res o per a quasi res l'opressió nacional (econòmica, social, cultural i política) no ja dels Països Catalans, sinó ni de Catalunya. Són capaços de demanar la independència de qualsevol nació oprimida del Tercer Món -cosa que també ho fem els nacionalistes catalans-, però no volen sentir parlar dels "casos" Països Catalans, Euzkadi, Galícia i Arxipièlag Canari. En aquesta línia, consideren que l'obrer català només pateix l'explotació i opressió capitalistes, deixant de banda l'opressió nacional.

universitat

Organ del Comitè Universitari del Partit Socialista Unificat de Catalunya (PSUC). Any XV, nº 2, 17-oct-1972:

A la pàgina 6, llegim:

"...Los cuatro puntos de la Alternativa:

- 1/ Formación de un Gobierno Provisional de amplia coalición, que promulgue:
- 2/ Amnistía para presos y exiliados políticos;
- 3/ Libertades políticas sin discriminación;
- 4/ Elecciones a Cortes Constituyentes, para que el pueblo decida el régimen político que quiera darse.

HOY ES TAREA ESENCIAL LA INCORPORACION DEL MOVIMIENTO UNIVERSITARIO AL ORGANISMO QUE IMPULSA ESTA ALTERNATIVA, LA ASSEMBLEA DE CATALUNYA."

Evidentment, aquests quatre punts no són els de l'Assemblea de Catalunya, sinó que són els del "Pacto Por la Libertad", projecte d'acord entre les diverses forces polítiques i socials de l'Estat espanyol per tal d'enderrocar la Dictadura i restablir la democràcia, projecte que propugna el Partido Comunista de España (PCE, línia Carrillo).

Aquest tipus de tergiversacions de la veritat són inadmissibles i només serveixen per a desorientar i sembrar el confusionisme entre el poble. En aquest cas, com a "descàrrec", cal afegir que dos números després, en el nº 4, del 6-des-1972, p. 2, s'inclouia, en una columna, els punts de l'Assemblea de Catalunya, i en una altra columna, els punts del "Pacto por la Libertad", ben diferenciats.

HORIZONTE ESPAÑOL 1972, Vol. II

Llibre publicat a París per "Ediciones Ruedo Ibérico" l'any 1972. En la p. 234 llegim:

"Apéndice 7. Comunicado de la Asamblea de Cataluña:

- (...) 3/ El restablecimiento provisional de las instituciones y de los principios configurados en el Estatuto de 1932, como expresión concreta del derecho de autodeterminación /de Catalunya/."

La mala fe en aquest "error" és ben palesa, doncs és curiós que en l'únic punt en què "Ediciones de Ruedo Ibérico" s'ha "equivocat" en traduir el text al castellà, sigui el referent als drets nacionals de Catalunya. Recordem l'original: "3/ El restablecimiento provisional de las instituciones i dels principis configurats en l'Estatut del 1932, com a expressió concreta d'aquestes llibertats a Catalunya i com a via per arribar al ple exercici del dret d'autodeterminació." (Els subratllats són nostres.)

En el comunicat de l'Assemblea de Catalunya, el tercer punt té dues parts: la primera fa referència a concretar les llibertats que

es demanen en un context ben definit -Catalunya-; l'altra vé a dir que no és res de definitiu, sinó que és un punt de partida (una + via) per arribar al ple exercici d'autodeterminació. La traducció de "Ediciones Ruedo Ibérico" fa dir que es tracta d'una cosa definitiva (expresión concreta del derecho de autodeterminación).

En conseqüència, i a fi d'evitar confusionismes i males interpretacions, exigim de "Ediciones Ruedo Ibérico" una rectificació pública en aquest sentit, fent retirar l'obra de les llibreries per a introduir-hi un encaix de rectificació, o bé a través de la seva revista "Cuadernos de Ruedo Ibérico".

estrella roja Portavoz de la Organización Comunista /de Barcelona/ "Bandera Roja", nº 30, desembre 1972. Llegim, p.5-6:

"Dada la fase en que nos encontramos de la revolución socialista en España, esta decisión /de les diverses classes socials catalanes+ respecte a quina serà la relació que mantindran amb la nacionalitat dominant/ sólo puede plantearse en forma de consulta electoral. Y esto significa luchar por los siguientes objetivos:

1. Eliminación de todas las discriminaciones que pesan sobre la nacionalidad catalana, tanto en el plano cultural como en + el administrativo;
2. Asegurar la plena libertad de propaganda para las distintas soluciones que se propongan, desde el mantenimiento de relaciones como las actuales hasta la separación, pasando por las diversas propuestas de autonomía; y
3. Celebración de una consulta electoral libre y democrática con este objetivo específico.

En el marco de la actual lucha por las libertades democráticas éste es el único contenido que puede darse a la lucha por el derecho + de autodeterminación. (...) En nuestros planteamientos del problema nacional partimos de los intereses del proletariado y demás clases populares. Y estos intereses exigen la solución democrática del problema nacional, para levantar la hipoteca que esto representa para el pleno desarrollo de la lucha de clases en Cataluña y en el resto de España. En este sentido es seguro que no defenderemos la separación y la creación de un Estado catalán separado. Tampoco defenderemos la creación de un Estado federal, porque ni lo exige el desarrollo ya alcanzado por las fuerzas productivas, ni lo pide el interés del proletariado (que debe buscar y reforzar la unidad en todo el ámbito del Estado español), ni lo requiere el desarrollo mismo de la lucha democrática, pues no se vé qué fuerzas pueden protagonizar una solución federal a nivel de toda España.

(...) Concretamente, la consigna /llençada per l'Assemblea de Catalunya de campanya en favor/ del Estatuto equivale a dar más importancia al entendimiento con los sectores pequeño-burgueses que a la necesaria e indispensable movilización del proletariado. Y sin esa movilización, no hay movimiento democrático que valga, ni pequeña-burguesía que se mueva.

(...) La consigna del Estatuto separa la lucha democrática en Cataluña de la del resto de España. Ciertamente que las bases del movimiento democrático no son iguales en todas partes /del món, i, per tant, de l'Estat espanyol/, però esto no debe llevar a la falsa ilusión + de que el movimiento democrático en Cataluña puede avanzar por su cuenta, independientemente de lo que ocurra en el resto de España. En todo caso, el movimiento democrático catalán, precisamente porque está más avanzado, debe impulsar al del resto de España. Pero para esto ha de ofrecerle un programa de lucha que este último pueda compartir y hacer suyo. Y la consigna del Estatuto, que responde a una coyuntura histórica distinta de la actual, no es precisamente la que más puede contribuir a aclarar las cosas.

Plantear ahora la campaña por el Estatuto es confundir las fases de la lucha democrática: la solución institucional que formalice las libertades del pueblo catalán estará en primer plano cuando se hayan conseguido estas libertades políticas o se esté a punto de conseguirlas, pero no hoy. Esto no significa que no valoremos la importancia democrática que el Estatuto de 1932 tuvo en su momento. Pero no sólo nos parece equivocado convertirlo ahora en el eje principal de la lucha democrática en Cataluña, sino que consideramos francamente ridículo todo intento de hacer de este objetivo el elemento que decida la unidad o la división de las fuerzas antifranquistas + en Cataluña. (...)"

L'equip "AVUI" surt al pas d'articles com ara aquest d'"Estrella Roja", pel seu poc fundament polític i popular, plé de demagògia llerrouxista-espanyolista. A més, crida els seus lectors a prendre una postura decidida enfront d'aquestes maniobres disgregadores i anti-unitàries, que en uns moments d'unitat de lluita entorn de l'Assemblea de Catalunya, no fan més que debilitar-nos davant l'augment de la repressió de la Dictadura. Aquesta demagògia espanyolista té ja massa història a Catalunya...

lluita Portavoz del Partit Socialista d'Alliberament Nacional dels Països Catalans (PSAN), nº 29, desembre 1972, p. 6-9:

"Una altra de les crítiques fetes /a la campanya "Per què l'Estatut de 1932? diu que cal lluitar per aconseguir les condicions perquè un dia el poble català pugui decidir "electoralment" el seu grau de sobirania (exercir el dret d'autodeterminació) i que no cal posar cap condició prèvia com la de l'Estatut que, entre altres coses: atempta contra la unitat de la classe obrera "espanyola"; és una reivindicació petit-burguesa; no té capacitat de mobilització, o, simplement, que aquest no és moment adequat per a donar cap tipus de solucions concretes al poble català.

Creiem que l'alternativa entre Estatut i dret d'autodeterminació és pel cap baix una trampa. Evidentment, nosaltres lluitem per l'autodeterminació del nostre poble, però amb la particularitat de creure que l'autodeterminació no és un dret que ens hagi de concedir + ningú, sinó un dret que ja exercim ara amb la nostra lluita concreta. (...) Creiem que l'exercici de l'autodeterminació no serà mai + fonamentalment un procés electoral, sinó de lluita; la llibertat aquí i a tot arreu s'ha aconseguit amb la lluita; potser també en alguns casos amb l'ajuda d'unes eleccions; mai només amb elles. (...) El poble no lluita per abstraccions (dret d'autodeterminació), si no per coses ben concretes i entenedores. Aquesta és potser la virtut principal de l'Estatut: concretar /a Catalunya/ amb prou exactitud què s'ofereix a canvi del franquisme.

(...) El que cal, és que aquesta unitat /en la lluita amb la classe obrera de la resta de l'Estat espanyol/ sigui mútuament enriquidora. Ocultar els problemes o cedir a les possibles posicions xovinistes de la classe obrera espanyola, degudes a la persistència de la

influència ideològica burgesa sobre ella, no ajudarà en res l'autèntica unitat. Un problema, mentre perduri, apareixerà sempre per + molt que es vulgui amagar. (...) Lènin, l'any 1907 (citant Marx) al Congrés de Sttutgart de la II^a Internacional, va dir: "Un poble + que n'omreix un altre no pot ésser lliure". Invocar la unitat en la lluita de la classe obrera de l'Estat espanyol com a argument + perquè el poble català renunciï a les seves legítimes aspiracions, no es pot fer en nom de res més que la llei del més fort. Quan els qui ens demanen la renúncia de la reivindicació de l'Estatut en nom de la unitat de la classe obrera "espanyola", són catalans que + s'autonomenen socialistes i especialment quan ens diuen que, arribat el cas, ells no es pronunciarien ni per la independència ni per la federació, sinó tan sols pels drets culturals i administratius de Catalunya (sense dir com), se'ns fa molt difícil de no conside- + rar-los com a simples col·laboracionistes de l'opressió nacional de Catalunya.

"(...) Els qui neguen la capacitat mobilitzadora de l'Estatut, en el fons el que neguen és la capacitat de mobilització del poble ca- + talà contra la seva opressió nacional. Creiem que la mateixa existència de l'Assemblea de Catalunya i fets concrets com per exemple + la concentració de Ripoll /-veure número anterior d'"AVUI"/-, demostren plenament el contrari. Naturalment, cal encara avançar molt + en aquest sentit. (...) Perquè sigui possible aquest paper dirigent de la classe obrera /catalana de la lluita per la llibertat naci- + onal/, cal que les organitzacions socialistes catalanes presentin la reivindicació nacional com el que realment és: el marc adequat + per a resoldre tots els seus problemes (econòmics, socials, polítics i culturals). Cal evitar l'error de presentar els problemes de + Catalunya limitant-los a qüestions d'índole tant sols lingüístico-cultural, doncs la problemàtica com hem dit, és molt més àmplia i + demana un solució de conjunt.

"(...) Des de Catalunya tan sols, no podem donar solucions a nivell de tot l'Estat espanyol, les quals es podran decidir quan el grau + de lliure unitària que avui es dona a Catalunya es doni també als altres pobles de l'Estat. (...) Creiem que limitar-se a propugnar + avui, des de Catalunya, un determinat tipus de Corts Constituents espanyoles o una forma, la que sigui, de República, és fer políti- + ca estèril, és propugnar unes solucions que no sabem si seran coincidents amb l'expressió de la voluntat dels altres pobles de l'es- + tat i prejutjar quin ha d'ésser el necessari acord a què haurem d'arribar entre totes les nacions d'aquest estat. (...) La sola rei- + vindicació de les llibertats polítiques no ens sembla suficient per ambigua i per ignorar a la pràctica la nostra situació d'opressió + nacional. L'ambigüitat, creiem que desapareix en bona part amb la reivindicació de l'Estatut.

"(...) Resumint, creiem que l'objectiu de l'Estatut té una capacitat de mobilització popular i per tant de potencialitat revolucionà- + ria que el converteix en la reivindicació central de la lluita democràtica a Catalunya."

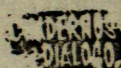
● Hem reproduït aquests extractes de "Lluita" del PSAN, en la creença de que és la millor resposta a les afirmacions del grup + Bandera Roja exposades més amunt. Seria de desitjar que altres grups catalans donessin la seva opinió al respecte, a l'igual + que ho hauria de fer l'Assemblea de Catalunya.

agermanament

SERRA D'OR MARCHA



Actualidad
Política
Extranjera



The
Economist



Newsweek



cambio

oriflama

★ LA PREMSA DIU:

BLANCO Y NEGRO Setmanari editat a Madrid pel grup "ABC", nº del 27 de gener 1973.

L'economista Ramon Trias i Fargas contesta a un atac que des de la mateixa publicació li va fer el sociòleg Amado de Miguel, en re- + ferir-se, amb un to despectiu i anticatalà, al seu llibre "INTRODUCCIÓ A L'ECONOMIA DE CATALUNYA" (Edicions 62, col·lecció llibres a + l'abast), en el qual exposa de forma clara i precisa quin tipus de colonialisme pateix Catalunya, sotmesa a la política centralista + de Madrid.

El magnífic article de rèplica, que porta per títol "Liberalisme, quin? Catalunya, on?", té com a tesi la següent preocupació: + "...Catalunya està disposada, com ja hem dit, a contribuir a les despeses generals de l'Estat mitjançant el cànon fiscal a què es re- + fereix De Miguel. Però dissenteix sobre la quantia i sobre l'encert de Madrid en administrar-ho".

LA VIE FRANÇAISE Setmanari editat a París, nº del 18 de gener de 1973.

El més important setmanari d'economia i finances de França, "La Vie Française", ha dedicat en aquest número un important treball + signat per Félix Garas al tema "La unitat de Catalunya, somni o realitat?". L'autor analitza amb força encert com, malgrat les fronte- + res artificials que separen les comarques rosselloneses de la resta de la nació catalana, el pas del temps, lluny de crear distàncies, + està apropant i fent més patent la inel·terable unitat de Catalunya.

L'autor, que descriu l'actual situació econòmica del Rosselló, comenta admirat com es complementa, també des d'aquest punt de vis- + to, amb la resta de Catalunya. Es tracta d'un bon treball de divulgació que ha fet impacte no solament a la Catalunya Nord, sinó tam- + bé a l'Estat francès.

★DOCUMENTS

COMISSIÓ NACIONAL JUSTÍCIA I PAU

DIADA MUNDIAL DE LA PAU 1973

«LA PAU ÉS POSSIBLE»

La Diada mundial de la Pau, que se celebrarà a totes les nacions el dia 1 de gener vinent, ens proposa aquest any com a lema l'afirmació que "LA PAU ÉS POSSIBLE".

Són dos els objectius que el Sant Pare Pau VI es proposa en convocar l'atenció dels homes sobre aquest tema:

- sortir al pas, per una banda, a tots aquells qui —per raons diverses i en grau diferent— se senten com impotents a construir un món més just i una pau millor; i
- estimular, d'altra banda, les responsabilitats que tenim, com a persones individuals i en tant que formem part d'una col·lectivitat, en el treball de cada dia, de desenvolupar i perfeccionar les condicions internacionals i nacionals de la pau.

Existeix, sens dubte, un afany generalitzat de pau. Aquest afany és una força de gran valor, tot i que sovint no passa de ser una aspiració com instintiva i poc conscient i, àdhuc, una forma larvada d'egoisme.

Tanmateix, l'absència d'aquest desig frustraria tots els intents en favor d'una pau millor. D'aquí ve que tots aquells qui estan interessats lleialment a aconseguir uns nivells més grans de pau entre els homes, han de desvetllar en ells mateixos i al seu voltant una estima més conscient de la pau.

Per als creients en el Crist, "el Príncep de la Pau", l'amor a la pau és, a més a més, una de les exigències més radicals de la fe.

II. ...I A ESPANYA

El lema d'aquesta Diada Mundial de la Pau val també per a la nostra societat espanyola. Hi existeixen situacions i sobretot estructures que contrarien les possibilitats d'una pau veritable.

Cal dir-ho d'una manera molt directa perquè molts dels nostres conciutadans estan convençuts que la nostra pau és superior i millor que la d'altres nacions i àdhuc que no tenim cap problema sobre això de construir la pau. D'aquí ve que aquests tals se sentin satisfets i recomfortats per les condicions de pau de la nostra comunitat nacional i que, segons la seva manera de veure, el lema d'aquesta Diada Mundial de la Pau no aportí res de nou en aquesta ocasió, ja que entre nosaltres no solament "LA PAU ÉS POSSIBLE", sinó que és un fet.

També n'hi ha d'altres disposats a admetre que, en la nostra societat, persisteixen problemes referents a la pau; però asseguren que aquests problemes perduren perquè no ha estat possible de trobar-los solució, almenys de moment, a pesar de tots els esforços sincers realitzats per aconseguir-ho.

Essent així les coses, convé de puntualitzar que aquests criteris sobre la nostra realitat de pau són, en no poques ocasions, producte d'una propaganda insistent i manipulada, adreçada a amagar els nostres veritables problemes i a disminuir-ne la importància. Aquesta propaganda acostuma a presentar els ciutadans i grups de ciutadans que reclamen una pau millor, com uns perpetus insatisfets, mals patriotes, titelles moguts per interessos ocults, "instruments estúpids" de causes tèrboles inspirades des

de l'estranger.

Sense deixar de reconèixer que, en algun cas, es puguin donar aquests fets, és urgent d'afirmar que aquesta propaganda —en tant que distorsiona l'opinió pública— està impedit la creació de les autèntiques condicions de pau. el fet d'ocultar, en efecte, els nostres problemes reals o rebaixar-ne la importància, no solament no els resol, sinó que els complica més i més cada dia.

Fora injust de subestimar les nombroses realitzacions que en l'àmbit social de la justícia i de la pau s'han aconseguit aquests darrers anys; però no resultaria menys injust i maldestre el temor i l'interès a no afrontar decididament la gravíssima problemàtica encara pendent entre nosaltres. L'enumeració d'alguns dels nostres problemes ens podrà servir per estimular en tothom la responsabilitat de contribuir a la seva solució:

— La nostra comunitat nacional reclama un reconeixement legal i pràctic més eficient de no pocs drets humans i de llibertats cíviques fonamentals.

— Cal estimular el desenvolupament de l'opinió pública dels ciutadans i reconèixer els seus drets a un règim d'associacions sindicals i polítiques, lliures i democràtiques.

— És urgent el reconeixement legal del dret de reunió.

— Cal estimular el desenvolupament de l'opinió pública dels ciutadans i reconèixer el dret a la seva lliure expressió, dret que avui és reprimat per la severitat de determinats mitjans legals que, des del poder, són utilitzats contra el seu exercici, a través del monopoli d'alguns mitjans de comunicació de masses, i per una propaganda sistemàtica i unilateral.

— Són nombrosos els problemes que ens afligeixen respecte de l'especulació del sòl i de l'allotjament. La causa de la justícia hi troba un obstacle seriós per a la construcció de la pau.

Les mesures legals que s'estan preparant —ens informen— han de ser realistes i energiques. Hi ha en joc, efectivament, un dret fonamental dels ciutadans. Davant d'aquest dret han de cedir els abusos i les explotacions dels interessos particulars.

— És imprescindible, igualment, de fer front a certs fenòmens col·lectius que són una de les fonts d'injustícia de què avui patim: l'afany desenfrenat de consum; l'esperit creixent de lucre; la conducta egoista i antisocial de qui sistemàticament intenta escamotejar els deures de justícia social referents al pagament dels impostos legals justos, etc. Tot això imposa un canvi d'actituds i de conductes personals, reclama una orientació menys lucrativa i consumista i més educativa i humana de les activitats econòmiques i dels mitjans de comunicació de masses; a més, pel que es refereix al darrer punt, una política fiscal inspirada en el bé comú i dotada de controls eficaços de les riqueses dels ciutadans subjectes a les obligacions de la Hisenda pública.

— La puja galopant dels preus, fins dels productes més necessaris, requereix mesures eficaces, urgents i que tallin els abusos a les seves bases mateixes.

Les classes menys afavorides de la nostra comunitat nacional són les primeres víctimes d'aquest desbordament dels preus.

— El fet que tres milions de compatriotes nostres es vegin forçats per la seva pobresa i per la falta de llocs de treball a emprendre el camí de l'emigració a altres països, exigeix dels governants i de la iniciativa privada una estructuració més justa de les inversions de la riquesa pública i privada i de la creació de llocs de treball.

La pau d'una nació està, sens dubte, compromesa, quan milions dels seus fills han d'abandonar les seves llars per guanyar-se el pa de cada dia en una terra estrangera.

Mentre no s'aconsegueixi donar prou treball als nostres homes i dones dins les fronteres de la pàtria comuna, caldrà que siguin perfeccionades en bé dels nostres emigrants les seves condicions laborals, familiars, socials i econòmiques.

Igualment caldrà arbitrar a favor dels emigrants que ens arriben d'altres nacions menys desenvolupades que la nostra les mesures legals requerides per assegurar-los una igualtat en la contractació laboral i les condicions que els evitin qualsevol tracte discriminatori.

— No és possible deixar d'esmentar com es deteriora la convivència pacífica d'una nació, i més si és pobre, quan es donen fets d'ostentació, de dilapidació i de corrupció en l'administració dels fons tant públics com privats. Els sectors econòmicament menys afavorits interpreten justament aquests fets com una provocació social, veritable atemptat a la pau dels ciutadans.

—També cal garantir en tots els casos, plenament i en públic, el respecte degut a la persona dels detinguts, tant en la seva integritat física com en la seva integritat psicològica i moral. Per aconseguir aquest objectiu caldria donar satisfacció als qui sol·liciten —en va des de fa temps— noves garanties legals per a l'assistència jurídica al detingut des del primer moment de la seva privació de llibertat.

—Així mateix cal atendre d'una manera satisfactòria tots els qui reclamen la integració de les anomenades "jurisdiccions especials" en la jurisdicció judicial ordinària.

—Pel que fa al problema cada dia creixent dels objectors de consciència urgeix formular —sense més retards humiliants— un estatut legal que reconegui els impediments de consciència dels qui estan disposats a servir la Pàtria en altres camps fora del de l'Exèrcit.

—La situació actual d'algunes minories ètniques en el si de la comunitat nacional està exigint que, d'una manera serena, justa i ràpida, s'estableixin les instàncies necessàries per a la satisfacció de les seves legítimes aspiracions.

—Mirant sobretot el futur immediat de la nostra convivència, és urgent de liquidar tota resta de política discriminatòria entre vençuts i vencedors de la darrera lluita civil i traïda que encara perdura amb nombroses manifestacions, malgrat els molts anys transcorreguts des del final de les hostilitats.

Sense un esperit ample i sincer de reconciliació nacional, que tendeixi a superar l'enfrontament fratricida, no són possibles les condicions reclamades per la pau.

—L'evolució interna del país, està, a més, estretament lligada amb el nostre enquadrament en la convivència internacional.

Per motius ineludibles i per voluntat del poble, els espanyols estem cridats a integrar-nos d'una manera activa i responsable en el procés d'unificació econòmica i política dels pobles europeus, actualment en curs.

Singues veus autoritzades de la comunitat europea, aquesta integració postula de pagar-nos pràcticament determinades condicions econòmiques i polítiques i, per consegüent, l'adopció de les noves estructures, lleis i institucions.

Aquesta nostra futura integració en la unitat federativa d'Europa i, sobretot, la coexistència pacífica del dret que assisteix tots els espanyols a una societat més democràtica, l'únic d'estar en contradicció amb el nostre desenvolupament, n'és una exigència.

—Aquesta mateixa voluntat i aquest mateix dret a una convivència millor i més estable de tots, sol·licita que sigui perfeccionat l'estatut legal d'allò que anomenem la "llibertat religiosa". Demana igualment que es procedeixi a un nou planteig de les relacions entre l'Església i l'Estat a fi que s'acomodin a les realitats de la nostra societat d'avui i a les noves perspectives determinades pel Concili Vaticà II.

L'opinió pública espanyola està sumida, respecte a això, en una greu perplexitat, ja que la informació que se li ha facilitat en els grans òrgans d'expressió no ha estat ni suficient ni sempre veraç amb els fets.

—Altres dos problemes, finalment, estan deteriorant aquests últims anys les nostres possibilitats de pau: per una banda, els conflictes laborals, cada dia més greus; i per l'altra, la inquietud, també creixent, cada any, a la Universitat espanyola.

Pel que toca al primer d'aquests problemes, és urgent de reconèixer i regular legalment el dret a la vaga, tal com passa a altres nacions i ho exigeix la defensa legítima dels treballadors.

Voler resoldre aquests problemes amb mesures repressives o mitjançant propagandes demagògiques i calumnioses no faria sinó agreujar la situació.

La nostra societat d'avui reclama, al contrari, que s'estableixin instàncies realment eficaçs, lliures i representatives a tots els nivells per satisfer les justes reivindicacions i aspiracions de la classe treballadora.

Els problemes de la Universitat, per la seva part, exigeixen una renovació ràpida i eficaç de les seves velles estructures, un clima més gran de llibertat intel·lectual, tines instàncies veritablement representatives dels estudiants i dels professors, una flexibilitat un realisme més grans en els programes d'estudi, una informació més neta i lleial per part dels responsables de l'educació nacional. La nova Llei d'Educació, que representa un pas endavant en alguns aspectes, ha donat lloc a un conjunt de problemes.

El clima de confusió que avui regna en l'àmbit universitari perjudica molt notablement tota la societat i compromet una part important del seu esdevenidor.

Pretendre resoldre les coses mitjançant decrets que entranyen l'aplicació de mesures discrecionals que fan possible l'exclusió de professors i d'alumnes, amb les seves importants derivacions d'inseguretat per a ells o mitjançant altres recursos de repressió o de violència, no aconseguirà altra cosa que empitjorar-los tant a la curta com a la llarga.

Aquests i altres greus problemes semblants no sempre són realitats que calgui considerar com a negatives. Les tensions que provoquen són molt sovint signes positius de dinamisme i d'una presa de consciència més gran per part dels ciutadans dels seus drets fonamentals i de la dignitat de les persones, com també expressió de la seva voluntat d'intervenció activa en la gestió pública. Entranyen, amb tot, una forta lesió de les condicions de pau quan, en lloc d'afrontar-los amb realisme i procurar-los solucions eficaçs, es procedeix contra ells per mitjans que fomenten un clima d'intransigència.

Resultaria deslleial silenciar en aquesta enumeració dels problemes que atempten contra la nostra convivència pacífica els que es refereixen a la comunitat eclesial com a tal. L'Església a Espanya s'enfronta actualment amb nombrosos problemes en el seu propi si i amb altres, de gran volada, en les seves relacions forçoses amb la comunitat política.

Als nostres dies, l'Església, guiada per l'Esperit, es troba en la necessitat de procedir a la renovació de la seva consciència i de les seves estructures, i això entranya un difícil equilibri entre novetat i tradició, canvi i fidelitat, creativitat i permanència. En aquesta situació, nombroses tensions i alguns extremismes han fet la seva aparició en l'àmbit de la comunitat eclesial. Per això, tots els creients tenen l'obligació de demostrar una lúcida consciència de reconciliació intereclesial, fruit, no pas d'una neutralitat inoperant, sinó d'una obertura lleial a la realitat dels problemes i a les exigències dels temps.

L'Església ha de revisar les seves pròpies estructures i les seves formes d'actuació per eliminar totes les injustícies que perduren a l'interior de la comunitat cristiana. En concret, ha de revisar, d'acord amb els desigs de l'últim Sínode dels bisbes, els seus procediments jurídics, de manera que resultin més oberts i equitatius. Igualment urgeix que es procedeixi a l'estudi sol·licitat pel Sínode sobre la funció de la dona en l'Església i que es reformin radicalment els sistemes educatius dels creients, de manera que les responsabilitats socials no siguin ja mai més una cosa marginal sinó que formin part del nucli central d'aquesta educació.

Pel que es refereix als béns propis de l'Església, el compliment de la seva missió evangèlica i del seu compromís prioritari amb els pobres exigeixen que aquest béns siguin administrats amb eficaçia i equitat, que es procedeixi a fer un inventari de tots ells, que es facin públiques les despeses i inversions a tots els nivells de la comunitat eclesial. És important, sobretot, que l'Església abandoni tot el que la fa aparèixer com a rica i que sincerament estableixi les seves distàncies respecte als poderosos, als rics i als opressors dels febles.

En les seves relacions amb la comunitat política, la comunitat eclesial ha de recobrar ben aviat, i el màxim que es pugui, la seva llibertat de denúncia profètica de les injustícies i violències de l'ordre establert, recuperació tant més obligada com més gran és el marge d'estatut social privilegiat i de prestigi de què frueix l'Església. Si una sana cooperació entre l'Església i el poder civil és sempre desitjable, la dependència mútua excessiva obstaculitza el compliment ple de les seves responsabilitats i, pel que fa a l'Església, disminueix la seva capacitat d'acció a favor de la justícia, de la llibertat i de la pau, al mateix temps que redueix a pur verbalisme la necessària pluralitat d'opcions polítiques dels creients en el Crist.

Tant l'oblit d'aquestes responsabilitats com la impaciència per veure-les posades a la pràctica són causa d'enfrontaments partidistes entre els cristians, amb les seves lamentables seqüeles de campanyes de descrèdit i difamació, violències verbals i escrites, actituds intransigents i dogmàtiques.



Els extractes precedents formen part d'un document més extens, el qual fou redactat per la "Comissió Justícia i Pau" de tot l'Estat Espanyol. Aquesta és l'edició clandestina traduïda al català. La revista espanyola "Cuadernos Para el Diálogo" va inserir el text original castellà en el seu número de gener 73; el 20 del mateix mes fou sequestrada.

MANIFIESTO FUERZAS DEMOCRATICAS CANARIAS

El proceso de aislamiento del Régimen se ha acelerado en los últimos meses como consecuencia del incremento de la combatividad de la clase obrera y de los sectores estudiantiles y profesionales, cuya pauta ha sido recogida por otros sectores sociales. Tal aislamiento se manifiesta en la creciente incapacidad para encontrar respuestas que no sean la brutal represión a los problemas de toda índole que la sociedad española tiene presentes.

Ante las fuerzas democráticas españolas aparece hoy con más claridad que nunca, la necesidad de unirse en torno a una alternativa que, por su contenido, agrupe e interese a la mayor parte del pueblo español en la tarea activa de protagonizar el cambio político, plenamente democrático, que necesita nuestro país.

Dentro de esta situación general de España hay que situar el caso particular de Canarias. Una minoría oligárquica, a la sombra del Poder Central, ha colocado a Canarias en una situación de atraso y abandono en casi todos los aspectos de su vida económica, social y cultural, que para mayor oscuridad se ha consagrado en la Ley de Régimen Económico y Fiscal y reafirmado en sus Ordenanzas.

Una agricultura en crisis y un campesinado forzado a la huida del campo por un sistema irracional e injusto de la propiedad del

agua, de la tierra y del comercio de exportación. Unos recursos pesqueros expoliados por manos extrañas. Una falta alarmante de desarrollo industrial con una clase obrera mantenida en bajos niveles de salarios y en largas jornadas de trabajo. Un sector turístico totalmente sometido a la especulación y control de capital extranjero y peninsular, que está agigantando la colonización que siempre ha padecido Canarias, apoderándose de nuestros recursos y desfilferrando en su exclusivo beneficio nuestra riqueza regional. Un bajísimo nivel cultural y una incalificable desatención sanitaria. Una política de construcción de viviendas y barrios que descubre, por sus carencias flagrantes, el desprecio de la Administración Oficial por las capas populares que han de habitarlos, junto a muchos otros problemas. Todo ello agravado por un poder centralista absorbente y corrompido, despreocupado por las necesidades fundamentales de nuestro pueblo.

Ante esta situación, que cada día aparece más angustiosa y sin futuro, Canarias necesita urgentemente soluciones democráticas.

Por ello, las fuerzas democráticas canarias presentes, entendiendo que sólo en el marco de un conjunto de medidas democráticas válidas para todo el país, se podrán encontrar las soluciones a los problemas de nuestra Región, se pronuncian rotundamente a favor de:

- A) Libertades democráticas, sin discriminación, de: asociación, reunión y expresión, con reconocimiento legal de todos los partidos políticos.
- B) Libertad sindical y derecho de huelga.
- C) Amnistía general para los presos y exiliados por motivos políticos, sociales, ideológicos o laborales y la abolición de los tribunales especiales.
- D) Convocatoria de una Asamblea Constituyente, elegida por sufragio universal, que determine el sistema político para España, con el reconocimiento de sus nacionalidades y regiones.

y proponen específicamente para Canarias:

- 1/ El reconocimiento constitucional de la Región Canaria.
- 2/ Creación de órganos autónomos de poder político de carácter democrático:
 - a) Ayuntamientos
 - b) Cabildos Insulares
 - c) Consejo Regional, al que se acceda mediante elección democrática que supere, por su carácter regional, los enfrentamientos provinciales y sirva, entre otros fines, para resolver el problema de la capitalidad regional de un modo rotatorio y alternado, aunque entendamos que ésta debe ser una cuestión a solucionar definitivamente dentro de la etapa democrática.
- 3/ Control por la Región de los recursos necesarios para obtener un desarrollo equilibrado e integral, acompañado por una política fiscal de imposición directa y progresiva.
- 4/ Adopción de medidas sociales y culturales para lograr una auténtica promoción popular y la participación plena de nuestro pueblo en la vida social, política y cultural de la Región.

Por último, las fuerzas democráticas canarias firmantes de este documento, se comprometen a desarrollar cuantas iniciativas consideren oportunas y valiosas para la consecución práctica de los acuerdos que han tomado, sin merma, en ningún caso, de la independencia política, programática o de acción de cada una de ellas.

CANARIAS EXIGE EL DERECHO A CONSTRUIR SU LIBERTAD

Comisiones Obreras en Canarias/ Grupo de Acción Carlista en Canarias (GAC)/ Organización del Partido Comunista de España (PCE) en Canarias/ Partido Socialista Obrero Español (PSOE) en Canarias/ Unión Democrática de Canarias.

CANARIAS, 1972



El fet que en aquest document no s'hi trobi la signatura del grup nacionalista i revolucionari MPAIAC (Moviment Para la Autodeterminació y la Independencia del Archipiélago Canario), amb seu a l'Alger, podria estar relacionat amb el plantejament poc clar de l'opressió nacional (és a dir, econòmica, social, cultural i política) de l'Archipiélago Canari i, també, en el contingut no socialista de les "solucions" apuntades. El MPAIAC és favorable a la creació d'una República Guanche, independent, democràtica i socialista en el si dels països africans.

ANIVERSARI DECLARACIÓ DRETS DE L'HOMME

EN EL XXIV ANIVERSARI DE LA DECLARACIÓ UNIVERSAL DELS DRETS DE L'HOMME (desembre 1948)

En el XXIV aniversari de la Declaració Universal dels Drets de l'Home ens dol recordar que arreu del món, i també a casa nostra, aquests mateixos drets de l'home siguin preterits o menystinguts, quan no clara o veladament concòlcats.

Una mostra de la manca de reconeixement d'aquests drets a casa nostra, molts dels nostres conciutadans l'han llegida a través de les paraules, tan qualificades, que es van escoltar darrerament en les "Cortes Españolas" (Discurs del Ministre de la Governació, Sr. Garicano Goni del dia 27 de novembre 1972).

subversió/repressió: "La fuerza pública está plenamente autorizada para hacer uso de todos los medios de que dispone". "La fuerza pública cuenta para establecer el orden con los medios adecuados. A este fin se le dota de las armas adecuadas". Queden d'aquesta manera justificades les morts recents que ha ocasionat la intervenció de la força pública a Euzkadi (militants d'ETA), i més últimament a Santiago de Compostela, on acaba de perdre la vida un estudiant (Xosé M. Fuentes, 5 desembre)? La veritable responsabilitat d'aquests fets, no la tindrà aquesta "plena autorització" que apuntava /En Garicano/ dient:

"Ha de quedar claramente establecido que quienes alteren el orden han de sufrir las consecuencias de sus actos, sean éstos los que sean".

DECLARACIÓ UNIVERSAL DELS DRETS DE L'HOMME, ARTICLE 3: "TOT INDIVIDU TÉ DRET A LA VIDA, A LA LLIBERTAT I A LA SEGURETAT DE LA SEVA PERSONA".

ARTICLE 5: "CAP PERSONA NO SERÀ SOTMESA A TORTURA NI A PENES O TRACTES CRUELS, INHUMANS O DEGRADANTS".

detencions/assistència d'advocat: "Nada impide que cumplidas las primeras 72 horas desde su detención, continúe cumpliendo los arrestos que se le imponen /al detenido/ en comisaría".

Després afegí: "El ministro de la Gobernación así lo entiende, y al amparo del artículo 23 de la Ley de Orden Público, continuará manteniendo este criterio".

I, més endavant, diu, com fent-se la justificació:

"/Así/ no ha sido necesario implantar de nuevo el estado de excepción".

Però el fet que el governant tingui "normalment" a la seva mà uns poders extraordinaris, propis d'estat d'excepció, demostra clarament que estem vivint "normalment" dintre d'una situació pròpia d'estat d'excepció.

"Nada impide que un detenido siga prestando declaración, siempre que este trámite sea autorizado por la autoridad competente, y que continúen las diligencias policiales".

I aquesta autorització de l'autoritat és "normal", perquè declara que:

"Y, en este sentido, /el ministro/ ha dado las órdenes oportunas".

"Con relación a la asistencia de abogados a los detenidos /el ministro/ señaló que la Ley de Enjuiciamiento Criminal no prevé estos casos..."

Hom pensa que la lògica, en aquests camps, demana que tant si ho preveu com si no ho preveu la Llei, el detingut no hauria de quedar sense l'assistència de l'advocat i desamparat a mercè del governant o de la força pública.

DECLARACIÓ UNIVERSAL DELS DRETS DE L'HOMME, ARTICLE 6: "TOT HOM I EN TOT LLOC TÉ DRET AL RECONeixEMENT DE LA PRÒPIA PERSONALITAT JURÍDICA".

ARTICLE 8: "TOTA PERSONA TÉ DRET A UN RECURS EFECTIU PROP DE LES COMPETENTS JURISDICCIONS NACIONALS, CONTRA AQUELLS ACTES QUE VIOLIN ELS DRETS FONAMENTALS RECONEGUTS PER LA CONSTITUCIÓ O LA LLEI".

ARTICLE 9: "NINGÚ NO POT ÉSSER ARRESTAT, DETINGUT NI ~~EXIL~~ EXILIAT ARBITRÀRIAMENT".

reunions a casa d'advocats: "Estas reuniones /de los abogados laboristas amb més de 20 clients/ están sometidas con carácter general a la autorización previa del Ministerio de la Gobernación, pues supondría una discriminación contraria a lo dispuesto en el artículo 4 del Fuero de los Españoles, que dispone que la Ley ampara por igual el derecho de todos los españoles".

Aleshores, la discriminació que es vol evitar -pel que diu-, es fa a favor dels forts i en contra dels dèbils, en el cas, per exemple, de conflicte laboral col·lectiu: perquè els empresaris poden reunir-se, perquè mai no arriben a sumar 20, mentre que els treballadors no ho poden fer, doncs sempre són molts més de vint.

DECLARACIÓ UNIVERSAL DELS DRETS DE L'HOMME, ARTICLE 7: "TOT HOM ÉS IGUAL DAVANT LA LLEI I TÉ DRET D'OBTENIR-NE LA MATEIXA PROTECCIÓ SENSE DISTINCIONS. TOT HOM TÉ DRET A UNA MATEIXA PROTECCIÓ CONTRA QUALESVOL DISCRIMINACIÓ QUE VIOLI LA PRESENT DECLARACIÓ I CONTRA TOTA PROVOCACIÓ A UNA TAL DISCRIMINACIÓ".

ARTICLE 20: "TOTA PERSONA TÉ DRET A LA LLIBERTAT DE REUNIÓ I D'ASSOCIACIÓ PACÍFIQUES. NINGÚ NO POT ÉSSER OBLIGAT A PERTANYER A UNA DETERMINADA ASSOCIACIÓ".

retirada de passaports: "El ministro de la Gobernación piensa seguir ejerciendo las facultades que le confiere la legislación vigente de retirar pasaportes, y entiende que no tiene por qué ser derogada esta facultad".

DECLARACIÓ UNIVERSAL DELS DRETS DE L'HOMME, ARTICLE 13: "1. TOTA PERSONA TÉ DRET A CIRCULAR I A ESCOLLIR LLIUREMENT EL SEU LLOC DE RESIDÈNCIA A L'INTERIOR D'UN ESTAT.
2. TOTA PERSONA TÉ DRET A ABANDONAR LLIUREMENT QUALESVOL PAÍS, ÀNCOR EL PROPI, I A RETORNAR-HI".

Collecció Frontera Oberta /3

J. Marimon
i Cairol

les classes socials a catalunya

en el decurs
de l'era industrial

Edicions
Catalanes
De Paris

Aquest assaig d'explicació històrica sobre el comportament de les classes socials a Catalunya en el període de la seva industrialització, representa una contribució important a l'estudi de les causes remotes i profundes de l'insurrecció feixista contra les forces de progrés i de justícia social.

320 Pags - 33 F.

Collecció Fets i Documents 1



Anthologie de dessins et articles publiés dans la presse française pendant le procès de Burgos. Par le choix et la mise en page des documents, Vazquez de Sola, met à vit, comme seul un humoriste peut le faire, toute la tragédie du procès.

Edition trilingue: Français-Catalan-Basque.

Antologia de dibuixos i articles publicats a la premsa francesa durant el procés de Burgos. Amb la tria i la compaginació dels documents, Vazquez de Sola posa al viú, com només un humorista ho pot fer, tota la tragèdia del procés.

Edició trilingüe: Francès-Català-Basc.

Burgos-ko auzia dalarik printzez izparringikaz, fak argitaldu dituzten idazlan eta irudi autarik. Vazquez de Sola kumore oneko batek egin litzaken bezala, bilisik aurkentu du auzi orren zori dazio esoa, aukeratu ta eguneko ipiñi dituan argitasun oien bidez.

Argitaratzea iru izkuntzaz: Printzez-Katalanoraz, Euskeraz.

184 Pags - 19 F.

En aquest número iniciem una nova secció, la de LLIBRES, en la qual s'aniran presentant obres que interessin al poble català per un motiu o un altre. En aquesta ocasió l'equip "AVUI" ha triat dos llibres d'Edicions Catalanes de Paris (18, rue Jobbé Duval, 75-Paris-15). Amb tal motiu, ens plau reproduir uns fragments del "Butlletí d'Informació d'ECP", editat a Barcelona per un grup de persones interessades en la màxima difusió de les obres d'aquesta Editorial a l'interior: "Fela temps que molts catalans es planyien que a París no existís una editorial que edités lliurement llibres en català, sense haver-los de sotmetre a la censura franquista, com ho han de fer les existents a l'interior de l'Estat espanyol. Una censura que torna a fer-se cada dia més dura. Es una llàstima -es diuen- que no existeixi un "Ruedo Ibérico" català, o unes edicions com les "Exode" creades pels grecs a l'exili. Per fi, aquesta editorial al servei del llibre català s'ha creat. A París funcionen ja les "Edicions Catalanes de Paris", les quals han començat a editar lliurement i íntegrament obres procedents de tots els horitzons socials i polítics de Catalunya, des de Gaziell a Andreu Nin".

Del mateix "Butlletí" reproduïm una llista d'adreces on es poden comprar els llibres d'ECP: Andorra la Vella, Grans Magatzems Pirineus, Publicitat Andogràfica, Quiosc Andorra, Llibreries Sol d'Andorra i Les Escaldes, El Pertús, Llibreria Maison de la Presse, Perpinyà, Llibreria de Catalunya (7, plaça Joan Payra), Llibreria Jans (35, carrer dels Agustins), Llibreria Franco-Espanyola (plaça Bardau-Job), Prada, Llibreria Duran (146, Av. De Gaulle), L. Estivill (8, carrer del Palau), etc.